

PROMILE TOUR V PŠOVĽKÁCH

Scalpy – Prosluněné MTBíčko

Lepší počasí než dnes jsme si opravdu v únoru vybrat nemohli....Je 12:30,+1 stupeň a oblečen ve Šlapkovském se rozjíždím před malým,dá se říci rodinném MTB.Na začátek sezóny celkem dobrý,sešlo se nás tady 26 a jsme všichni natěšeni.Do stratu zbývá pár sekund a hurá do kopce.Závod je složený ze zaváděcího kola,který má cca 5 km a dále dvou větších kol o délce 9 km.Než vám stručně povyprávím o průběhu závodu,tak jen konstatuji,že po asfaltu se jede celkem 1 km,jinak jen polní cesty a hezky v lesíku a to i v jehličí .Takže.....pár vteřin před startem a čekáme ještě na jednoho bika v zadních řadách,který si údajně rovnal pytlík (raději jsem se ani neotáčel)3,2,1 a jedem,vyrazíme do zaváděcího kola,stoupáme na místní vrch po promrzlé cestě a zajíždíme do lesa,po chvílce zjišťuju,že jsme za to celkem hustě vzali a dělíme se na dvě skupinky,já uzavírám tu druhou a jistím to ze zadu,aby nás nikdo nedejel,velice důležitý postpořadí se vůbec nemění a držíme stále pohromadě až do chvíle,kdy přijíždíme ke sjezdu(nevím oč tímhle Rakovnickým nadšencům jde,ale jak tady,tak i loni na Extreme Bike Špičáku,musí dát do závodu sjezd,ve kterém je velice pravděpodobné hození držky),před kterým seskakují a jen ho sebíhám,i to je o hubu a to mi to čeká ještě dvakrátPřijíždíme zpět sjezdem ke startu a to jen v tříčlenné sestavě a najíždíme vesnicí po asfaltu do velkého kola.Nastává chvílka nechápavosti a zoufalosti.....!!!Co je???oba mi odjíždějí a já ať šlapu jak můžu,furt se nic neděje,stále ujíždějí,když tu náhle zjišťuji,že ve sjezdu mi přepadl řetěz na prostřední kolečko.Nevadí,co není v hlavě je v nohou,druhého brzy dojíždím v kopci,není nějak při síle,za to Zdenovi z Rakovnického klubu se splašila kobyla a praší to po polňače až to hezký není,během této nezáživné části závodu,respektive mírného stoupaní kolem Pšovského lesa se ze mě stává samotář,vím,že se za chvíli napojíme na předešlou část kola a budu mít půlku za sebou,ale předemnou i za mnou půl kilometru volno.Hlavně si hlídám toho za mnou a jedu svým tempem,přejíždíme asfaltku a bereme to přes,zaplat' pán bůh promrzlé,pole a přibližujeme opět k rokli se zmiňovaným sjezdem a tudíž i k poslednímu kolu tohoto závodu.Po vjetí do závěrečné části zjišťuji,že můj pronásledovatel je už mimo mé zorné pole a jedu si v kídku,když náhle koukám....Zdenda,na dálku ho poznávám podle jeho černého dresu a bílých ponožek,postupně ho stahuji a v posledním stoupaní koukám na jeho záda na horizontu krátkého výjezdu,ale tam už bohužel bylo tak málo sil,že jsem se už ani nesnažil docvaknout,ale spíš jsem si jen užíval závěr.Vjíždím do cíle a už to ze mě vše padá,přechází mi ten závodní apst'ák a padá ze mě nervozita....Bylo to zas krásně prožité odpoledne s fajn lidma.Byla to super trať,kterou si chci každopádně zopakovat,takže za ROK!!!!

PRIMAVERA

Šindy – Jak jsem si jel na Primaveru pro cukr

Na psaní reportáží ze závodů nemám žádné zkušenosti, přesto mi to nedá. Jedná se o reportáž z prvního jarního závodu Primavera konaného v Hrušovanech nad Jevišovkou dne 26.3.2011. Šlo o můj první závod v týmu a novém oblečení od Vinohradských šlapek a ještě se šťastným koncem.Poporádku. Ve čtvrtek 24.3.2011jsme byli s Aquo na spinningu, kde mi bylo sděleno, že bychom si mohli zajet Primaveru hned v sobotu. Aqua měl sice ještě na sobotu jiné plány – nějaké stěhování (to samozřejmě pro úspěšné absolvování závodu zvládl již v pátek) a tak jsme dorazili v 10,30 hod. do Hrušovan. Po prezentaci a zaplacení startovního ve výši 250 Kč jsme dostali vratné startovní číslo – to mě dost zamrzelo jelikož startovní čísla sbírám a vylepuji si je na stěnu v dílně, dál již ničeho nic a šli jsme se převlékat. Samozřejmě oba dva do nového Šlapkovského, teplota byla 12 stupňů C, na brzké jaro velmi příjemně i oproti

predpovedi počasí. Nasledovala príprava kol a nezbytné projetí včetne fotografování. No co si budeme povídat, Hrušovanské náměstí zářilo celé do oranžova, naše účast byla nepřehlédnutelná. Po koštu vína těsně před startem byl závod v 12,30 hod. odstartován. Chrti a žiletkáři vyrazili okamžitě vpřed, já s Aquou jsme se jich snažili držet, ale marně. I když byl závod de facto rovina – celkové převýšení na dvou okruzích po 30 km bylo necelých 300m, foukal docela silný vítr. Na 20 kilometru mně Aqua hlásil dle jeho garminu průměr 32 km/h. Potom jsme najeli na protivítr a rychlost samozřejmě klesla. Větrné úseky jsme překonávali vzorným střídáním s Aquou, ostatní ve skupině, kteří jeli třicítku nejevili absolutní zájem. Druhý okruh jsme absolvovali jen my dva, přitom jsme ještě jednoho mladocha vzali. Určitým problémem bylo to, že na trati nebyla ani jedna občerstvovačka a já si vzal jenom jeden bidon v domnění, že po projetí prvního okruhu bidon dočerpám. Přijel jsem docela žíznlivý. Přesto jsme ve stejném čase – 2h 5 min. projeli společně cílem. Co projeli, vítěti jsme se tam jak oranžová lavina. Tam nám odštípli číslo a my se šli převléct. Na 60 km trati byly dvě kategorie – ročník 71 a mladší a ročník 71 a starší. Aqua jako kdyby již něco tušil, řekl že se půjdeme podívat na vyhlášení výsledků. To se docela protáhlo, jelikož se čekalo na mistra světa na dřevěném kole – drezíně Ivana Křivánka. Po jeho dojetí došlo k vyhlášení výsledků. Já jsem tam samozřejmě stál a potleskem odměňoval vítěze. Nastalo vyhlášení naší kategorie a najednou vyhlásili mně!! To se mně ještě nestalo, tak sem teda šel. Samozřejmě jsem si to náležitě užíval, jen mně trošku hlodala myšlenka, když jsme dojeli s Aquou stejně, že by bylo hodně blbý, kdyby skončil čtvrtý. Pak ale vyhlásili na druhém místě Aquu a vše bylo v nejlepším pořádku. Na památku jsem dostal pět kilo cukru – různé druhy – kostkový, práškový, moučku, na pečení abych si osladil život - sponzor Hrušovanský cukrovar. Potom jsme již společně odjeli domů. Po návratu do Třebíče jsem opojen slastným pocitem z umístění pozval svou manželku, která celý den zajišťovala nezbytný servis, na pizzu. Potom jsem dostal ještě větší žizeň, než po dojetí závodu a šel toto oslavit do oblíbené hospůdky. Pamatuji si jich osm, pak už no comment – co si nepamatuji, to se nestalo. Ale ráno jsem už byl v devět hodin nastoupen na pravidelnou nedělní vyjíždku.

ŠPIČÁK EXTREME RACE

Scalpy – Letecký den v Pustovětech

Je krásně prosluněná sobotka 12:00, dvanáct nad nulou a já utíkám z práce, abych stihl další ročník Špičák Extreme Race. Po 13 hodině dojíždíme do vesničky, kde už se všude rozjíždějí bikeři, na nic nečekám a s chutí se pouštím do převlékání a dání dohromady mého umytého Trečka. "Jdu se rozjet", říkám mé drahé polovičce a mířím s obavami do prvního stoupání, abych se podíval, jak je místní krajina podmáčená od dešťů. Ale po chvíli zjistuji, že je to oproti loňsku výborný. Blíží se START a s ním i mírná nervózita a časté čůrání. Je odstartováno. Bzučíme po vyasfaltované cyklostezce k nájezdu do lesního stoupání, tady už se to hezky zpomaluje a patřičně trhá, po nějaké době seskakujeme a tlačíme pár metrů zdevastovanou cestu až na horizont, přece se neoddělám hned na začátku!!! A už jedeme dál, chvíli po rovině, chvíli mírně do vršku a zjistuji, že se za mnou vleče Zdena Benedikt, se kterým se ale blížíme i ke kořenovému sjezdu. Nenapadlo mi nic lepšího, než mu v tom sjezdu poodjet. !!! Chyba Woe!!! Připadal jsem si jak na býku, nedokázal jsem přibrzďovat, lítal jsem nahoru dolů a držel se zuby nehty, ale v posledních metrech se to ještě více láme a projíždí se škarpu, v týhle rychlosti bych to tutově rozlomil, proto hledám nejměkčí místo k přistání po levé straně. A je to tu. Povedlo se. Trefuju pařez, letím levým bokem na strom, pravým si dávám zas o kolodoto toho zařvu "no do p.i!!!!!!" a v klídku kolemjedoucí Zdena prohodí "Dolů musíš jet tudy" projíždí škarpu, a ujíždí dále po šotolince. Zvedám se, otáčím říditka, sbírám lahve, nasazuji řetěz a mastím dále. Mezitím mi předjelo asi sedm lidí, protože můj "Letecký

den" nebyl zrovna nejkratší. Také zjišťuji, že jsem tam v místě dopadu vysypal pumpu a banán. Poté jsem měl ještě starosti s převodama a jel se dvouma částí závodu. Ve stopání jsem jim ukázal zadní část dresu a jel jsem sám, než jsem dojel další dva. Těsně před dalším stoupáním jeden z nich nastoupil, já ho dojíždím a pravím mu, "ty vole, teď to nervy, čeká nás hodně dlouhý kopec!!! Kluk s Meridou na prsou mi dal za pravdu a jedem spolu, po 200 metrech v kopci se otáčím a on nikde, prostě odpad a já zas jedu sám. Od této doby se stává můj závod nezáživným, za mnou dlouho nikdo nejede a jediné co se povedlo, tak sjet dvojici jedoucí na fullech, kteří mi vzápětí zdrhli v kořenaté části. Celý druhý okruh si jedu své tempo, v kořenovce neriskuju, v klídku sesedám, беру si zpět pumpu s banánem, co mi les vzal v prvním kole a dojíždím celkem 17. a 11 v kategorii do cíle a jen si užívám zbytku programu, klobásek a pohody. Počasí bylo super, přálo nám a to je důležité, jen k mému způsobu jízdy bych dodal..." Tento způsob závodění, zdá se mi poněkud nešťastný" Takže za rok zase AHOJ

CHŘIBSKÁ 50

Aqua – Optimistická sobota na Chřibské 50

Celý týden jsem byl dost nervózní, protože jsem nevěděl, jak to časově skloubit, abych mohl jet do Roštína na Chřibskou 50. Poslední dobou mně děti (už dospělé) zaměstnávají víc, než když byly malé. Minulý týden jsem nejel Břeclavského kance, protože jsem pomáhal dceři na stavbě a na tuto sobotu chtěl syn stěhovat byt. Naštěstí souhlasil se změnou na neděli a já měl volnou sobotu na cyklistickou akci. Už ráno to vypadalo optimisticky, po celkem škaredém týdnu se vyjasnilo a tudíž nic nebránilo novým cyklistickým zážitkům. Vyrázil jsem do Roštína, ráno nebyl provoz a tak to odsýpalo. Při příjezdu do rekreačního střediska nás pořadatelé zastavili už na cestě před areálem-všechna parkoviště plná. Takže jsem zajel na stranu a šel se presentovat. Nebyl jsem předem přihlášený, tak jsem čekal mírné komplikace – ale opak byl pravdou-byl jsem odbaven dříve. Před startem jsem si ještě podal ruku s Josefem, našel Šindyho a už jsme mohli vyrazit. Start byl do dlouhého kopce (cca 8%), tam jsme se pěkně rozdýchali. Později jsem pochopil, že táhlé kopce jsou pro tuto vyjížďku charakteristické. Další charakteristický rys trati byl, že mi v určitých pasážích připomínal jiné trasy. Po rozdýchání v kopci přišla vlnitá pasáž, která mi připomínala projížďku okolo Dalšické přehrady. Na 10km přišly technické pasáže s hlubokým blátem a tam jsem poprvé ztratil Šindyho. Za chvíli mě dojel a absolvovali jsme další dlouhý kopec společně. Na konci kopce přišly další blátivé pasáže a tam jsem ztratil Šindyho definitivně. A pak se to stále střídalo- dlouhý kopec, sjezd, hluboké bahno (moderátor říkal, že letos je to dobrý, loni to nešlo ani projet a projít). Cca 5km před občerstvovanou jsem pocítil nedostatečnou snídani a s obavami jsem pohlížel na svoji láhev s pitím. Občerstvovačka mi hodně pomohla, v rychlosti jsem do sebe nacpal banán a buchtu, chtěl jsem ještě pít, ale když jsem viděl jak ztrácím těžce vybojované pozice v kopcích, skočil jsem na kolo a „Hyjé Karle“ (to je moje kolo). Ostatní, co nestavěli, pomalu ztráceli v kopcích sílu a mě díky banánu a hlavně buchtě přibývala. Možná to bylo taky tím, že jsem se přilepil na jednu mladou závodnici přede mnou a ta mě dotáhla do cíle. Ve střední části přišly pasáže připomínající Šelu maraton. Občas bylo opět i hluboké bahno s vyjetými koleji (ti lesáci!). Na jednom vrcholu jsme viděli sousední nejvyšší kopec Chřib - Brdo a pak už honem dolů do cíle. Závěrečný kopeček do cíle už nemohl nijak narušit vzrůstající euforii a průjezd cílem mé letošní druhé cyklistické akce znamenal, že je to bohužel za mnou. Moc se mi to líbilo, krásné prostředí a hlavně jsem se v kopcích cítil dobře (tak tohle spojení jsem se naučil ze stránek Romana Kreuzigera). Za malou chvíli přijel Šindy a pak Josef, ale to jsem jen slyšel od moderátora.

RATIBOŘICKÝ MARATON

Radim – Celkem vydařená akce

Po roce jsme s Ivarem zavítali opět do Úpice na zdejší Ratibořický MTB maraton. Tento závod jsem jel už počtvrté a musím říci, že je mi záhadou, jak to pořadatelé dělají, že vždy dokáží zajistit takové krásné téměř letní počasí. Asi na to mají nějaké speciální zaříkadlo, nevím, každopádně pro nás účastníky to je jedině dobře. Trasa byla stejná jako loni a vlastně jako zatím vždy, co jsem tento rychlý (ti nejlepší jezdí těch 48 km za zhruba 1h30min) závod absolvoval. Vede nejprve na jih okolo údolí Úpy převážně po pěkných šotolinových a asfaltových cestách, v Ratibořicích se stáčí východním směrem a stále víceméně po asfaltu míří k Chvalkovicím, kde se naopak vjíždí do terénu, ve kterém nechybí několik kořenových vložek. Poté se trať obrátí opět na východ a po převážně dobře jetelných cestách zavede závodníky na krásná místa v okolí Posadova, Křižanova a Končin. Ve sjezdu zpět do údolí Úpy si pak lze vychutnat jeden opravdu pěkný singletrack a závěr už je zase pěkně po rovině a po asfaltu. Jede se nádhernou přírodou, takže kde to jde, dá se i docela dobře pokochat pohledem do krajiny. S Ivarem jsme se na startovním roštu sešli na stejném místě, jako loni, tzn. vzadu (a to jsme tentokrát na startu byli docela včas), takže po odstartování ze škvárového oválu a nájezdu na silnici jsme si hned mohli nespočetněkrát vyzkoušet všelijaké způsoby předjíždění. Ivar začal jako obvykle o něco lépe, ale stále jsem ho měl na dohled a v prvním větším stoupání za Havlovicemi jsem se dostal před něj. No a pak jsme se viděli až v cíli. Pro mě závod pokračoval docela dobře, takže si dovolím zmínit jen pár zajímavostí. Tak za prvé někde zhruba v polovině trati na občerstvovačce jsem zjistil, že mi nepracuje správně přední brzda, a to tak, že jsem zkušeně natáhl pravici po nabízeném kelímku s pitím, levou rukou stiskl páku a ono nic. Kelímek jsem tak obsluze vyrazil z ruky a prakticky nezměněnou rychlostí pokračoval dále bez napití, což mne samozřejmě dvakrát nepotěšilo. Ale o kousek dál jsem si jeden kelímek přece jen ulovil. Naštěstí brzdit na téhle trati není moc potřeba a většinou jsem si v pohodě vystačil jen se zadní brzdou, ta přední vykazovala sice lehký náběh brzděného účinku, ale dalším tisknutím páky už se dál nic zásadního nedělo, tzn. že přední brzdou šlo ve sjezdu pouze udržovat rychlost, nikoli ji nějak významně snižovat. Trochu jsem proto bál závěrečného sešupu zpět k Úpě, ale nakonec to docela šlo, takže jsem aspoň zjistil, že se tady brzdit zase tak moc nemusí. A nyní jakoby přejdeme do přítomného času a vychutnejme si společně ještě závěr závodu očima autora ... Pod sjezdem si v mírném stoupání dojíždím tandem (první v pořadí) a ještě další dva sólo jezdce, což skýtá poměrně dobré vyhlídky pro závěrečnou jízdu po rovině proti větru. Pár lidí cestou ještě dojíždíme, takže na vjezdu do Havlovic nás může být tak sedm. V ostré pravotočivé zatáčce k mostu jedu na třetí pozici, první je tandem, za ním je bohužel jezdec trouba, který úplně nesmyslně zavírá zatáčku jak při motocyklových závodech na okruhu, nedává mi ani centimetr prostoru a končí to samozřejmě tak, že předním kolem trefuji jeho zadní! Ačkoli má bike mnohem větší příčnou stabilitu než silnička, i tak začínám přepadávat přes soupeřovo zadní kolo ven ze zatáčky. Naštěstí vedle mě je ještě jeden jezdec, do kterého to narvu z boku, částečně se o něj opřu a získávám tak nazpět svou narušenou stabilitu, ale chudák souseď jede až skoro do pangejtu. Ale myslím, že to nakonec taky ustál, byť za cenu výrazného zpomalení. Tedy vlastně všichni jsme to ustáli, naštěstí! Ale není moc čas přemýšlet nad tím, co se právě stalo, protože jedeme do finále. V posledním kopečku na konci obce zkusím z nějaké třetí pozice nastoupit a překvapivě tandem neakceptuje, ale dva jezdce si za sebou vezu, navíc jeden z nich je ten, co mě před chvílkou málem srazil. Rvu to proti větru, co to jde, samozřejmě mě nikdo ani jednou nevystřídá, ale aspoň to vypadá, že tandem a zbytek skupiny už nás nedojede. Těsně před nájezdem na stadion dojíždíme ještě jednoho jezdce a ti dva, co se předtím jenom vezli, jdou nyní dopředu. To mě docela štve, zdá se, že to nejsou žádní gentlemani (anebo neznají pravidlo nemakáš ve skupině = nespurtuješ o umístění) a hodlají

využít vše pro svůj úspěch. Naštěstí ovál je ještě docela dlouhý a chlapcům vpředu trochu tuhnou nohy, takže společně s tím dojetým jezdcem zahajujeme protiútok a na konci rovinky jdeme do nich, já z vnitřku a on zvnějšku. Tentokrát si mě už naštěstí nikdo zavřít nedovolí, takže ty dva nakonec porážím, což mi přináší určité zadostiučinění. Přespurtoval mne akorát ten kluk, co jsme ho těsně před stadionem dojeli, takže to mi nevádí, ten si to zasloužil. Nakonec jsem si loňský čas vylepšil o skoro 4,5 minuty a v celkovém pořadí asi o dvacet míst, takže rozhodně nemohu být nespokojen. Ivar, který byl letos na horském kole prý vůbec poprvé, dojel necelých 15 minut za mnou, ale zhruba ve stejném čase jako loni, navíc ještě s jednou nepříjemnou účastí v hromadném pádu, takže to se také cení.

ŠKODABIKEMARATON PLZEŇ

Scalpy – Plzeň přimoínajíc Trans Brody 2010

Již ráno při budíku jsem si říkal, že není můj den. Po zranění, které jsem si udělal již před měsícem a to naražení kostrče, jsem musel vynechat dvě MTBčka a řekl jsem dost, musím to už dát, pauza byla veliká a totálně bez kilometrů. Dorazil jsem tedy na místo činu do západočeské metropole na 60ku. Dva dny před tím jsem si alespoň jemně projel asfalt po Kladensku, ale to bylo opravdu hodně málo. Hned po startu jsem poznal, že jsem slabý v nohou, všichni mi předjížděli, nedokázal jsem udržet balík. A pak to začalo. Nejprve mi v hlavě šrotovala má pauza, dále jsem vymetl díru a začla mi opět a to fest bolet ta prdel a to na 17 km!!! Když jsem se blížil k Rakové, ploužil jsem se celkem dost hrbolatým stoupáním a měl slzy v očích, chtěl jsem to opravdu vzdát, ale řekl jsem si, že se to nějak pokusím dojet. Další neštěstí.....urval jsem si zamykání vidlice, což je po asfaltu ideální a před posledním protivětrnému stoupání mi došla i voda....jen mi nebylo jasný, jak to, že jsem ještě nepíchl, nebo nepřetrh řetěz!? Nakonec jsem dojel do cíle o osm minut déle než loni, ale mé umístění mi opravdu patřilo. Jen mi mrzí, že jsem si tento krásný závod neužil, ale spíš protrpěl. Tak snad si to vynahradím za rok.

JIHLAVSKÁ 24 MTB

Šindy – Jak jsem jel poprvé 12-ti hodinovku

Jelikož je Jihlava moje pracovní místo, nešlo jinak, než se přihlásit a absolvovat závod pořádaný v rámci 24 hodinovek. Jednalo se o první ročník tohoto závodu, který byl situován do městských parků, historického středu města a jedné louky s pěknými dvěma kopečky na okraji města. S absolvováním 12-ti hodinovky jsem neměl žádné zkušenosti, nejdelší závod jsem jel před dvěma roky dlouhou trasu Krále Šumavy MTB, kdy 4 dny předtím přšelo a v pátek byla průtrž mračen. V bahnitém terénu jsem se svým tělíčkem bořil kde se dalo a na trati jsem se protrávil do cíle za nějakých 9 a půl hodiny a měl jsem toho opravdu dost. K tomu se ještě 12-ti hodinovka jela od poledne v sobotu a končila o půlnoci ze soboty na neděli. S taktikou noční jízdy neosvětlenými lesy jsem neměl ani potuchy. Nic mně neodradilo, sehnal jsem si dvě svítilny (sám mám jen dojezdovou kapičku na předeek pro jízdu z hospody) a vyrazil jsem. Závodníku se sešlo celkem dost, vyrostlo malé stanové městečko. V 11:00 v sobotu jsme všichni odjeli na Masarykovo náměstí, kde byl v poledne slavnostní start odměňovaný Kateřinou Neumannovou. Pak se sjelo do údolí, kde byl ostrý start. Hned první kopec s příčnými vystouplými kuláky přes celou cestu dával tušit, že to nebude jen tak. Pořadatelé splnili slib a v centru města namotali 11km okruh se převýšením 210 metrů. Dalšími bonbónky byly schody – jedny dřevěné a kamenné dolů a jedny kamenné nahoru. První dva okruhy byly testovací abych potom přesně věděl do čeho jdu. První

zastavení jsem měl po třetím okruhu, první malá krize přišla v pátém okruhu, kdy bylo docela teplo a vůbec jsem neměl pomyslení na to pít sladký ionťák a z už je pomyslení na cokoliv sladkého mně uvádělo do šílenství. A to jsem plánoval ještě 8 hodin kroužit. Musel jsem to nějak řešit, takže po projetí pátého okruhu jsem si zajel do auta pro poukázky na nápoj, přijel k občerstvovačce, zašel si pro pivo a k tomu jsem si namíchal obložený taliř – salám, sekanou, sýr, papriku, okurku. Vše jsem ukázněně spořádal, chuť v hubě se radikálně změnila a já opět vyjel. A najednou to šlo, tělíčko zjistilo, že mu nedám pokoj, smířilo se s tím a nožičky začaly tahat. S pivíčkem jsem si to po jedenáctém okruhu pro velký úspěch zopakoval. Třešničkou na dortu byly poslední dva okruhy, které jsem jel ve tmě, někteří jedinci jezdící celou noc měli osvětlení hodné tiráků – čelovku na helmě od té dráty k baterii v rámu kola – za tma se jezdilo dobře. V mojí kategorii SMV12 – ročník 71 a starší jsme byli přihlášení čtyři. Od osmé hodiny večer již bylo de facto jasné pořadí, na prvního jsem ztrácel tři kola a třetí na mně taky tři kola, ale já večer chytil svůj osmý dech a jezdil až do 23:15, pak už to nemělo smysl, počítali se ujetá dokončená kola a ve tmě moc nezrychlíš takže hrozilo reálné nebezpečí, že by se mně poslední okruh již nepočítal a pořadí již bylo v té době dané. Result: 165 najetých km, 15 okruhů, převýšení celkem 3.100 m, v kategorii 2 místo. Pořadatelsky perfektně zajištěno, fandící diváci – což není tak často, občerstvovačka hodná malého rautu – melouny, ananasy apod. , lepší už jsem dlouho neviděl, jedině na Drásalovi, tam měli ještě chleba se škvarkama a domácí buchty. Vyšlo perfektně i počasí. Od sedmi hodin večer jsem měl podporu manželky a dcery, které za mnou přijeli, takže servis byl 100% zajištěn. Po skončení jsem odevzdal čip a jel do Třebíče dom, těšil jsem se na sprchu a svou postýlku. Vyhlášení výsledků bylo až v neděli v 13,30 po skončení 24- hodinovky. V neděli jsem nohy docela cítil, ale šlo to. Celá rodina jsme si udělali opět výlet do Jihlavy, už mně tak nějak nestačí, že tam jezdím přes týden, ale musím i v sobotu a neděli. Vyhlášení jsem si patřičně užil, pořád tam bylo min. 150 lidí, ve Šlapkovském jsem tam byl jediný, už při vyhlášení byla sranda při vyhlášení klubu Vinohradské šlapky a pak, když mně primátor gratuloval, tak mu samozřejmě neušlo heslo „ Když šlapu, tak žiju“ tak se mně ptal za kolik šlapu. Konečně poznali pořádný slušný oddíl, žádný Chvojkovice – Brod.

50 BEZDĚZ

Scalpy – Prašná 50ka

Po neúspěšném minulém víkendu v Plzni jsem si v týdnu potrénoval a připravoval se na frekvenční Bezdězkou 50ku. Tu jsem vyšperkoval ještě tím, že jsem si dal v sobotu po skoro roční pauze fotbalový turnájek, po kterém jsem nemohl dojít ani na druhou stranu bytu a když jsem šel, musel jsem připomínat tříasedmdesátiletého starce jdoucího na poslední pomazání. Hle, je neděle 22. května a budík řve jak blázen. Pomocí "holí" vstávám z pelechu a nechápu jak to dnes ujedu. Má drahá polovička jede se mnou a s námi na její přání i můj pes, který jel autem maximálně 30 km: -/, tak uvidíme jak to zvládne. Něco po sedmé vyrážíme na sever, po hodině a půl dorážíme na místo konání s poblitým autem od psa a jde se na to. Pokouším dělat nějaké ty cviky, sem tam se rozjedu, ale žádná sláva to není. Dávám té své foťák do ruky a jdu na start, od loňska mám vyjeté VIP, takže ani nespěchám a přicházím k pásce mezi posledními. Hned po startu jsem něco kolem 50 místa, jede se do vršku do vsi po úzké cestě a zajíždí do lesa, hodně se to střídá, sem tam kolem proletí pár bikerů jak když se napili hopsinkové šťávy, nevím kde se to v nich bere. Držíme celkem slušné tempo, prvních 11 km máme průměr kolem 33km/hod. Přijíždíme po dlouhé a rychlé pasáži do čtvrtiny závodu, je tu mírné stoupání po prašné cestě. Chvilka není vůbec nic vidět, jedem v balíku, sem tam se někdo pokusí ujet, ale grupa je silná a má ducha. Scalpy o tuto skupinu přichází ve chvíli, kdy sjíždíme asi v 45 km rychlosti z asfaltu na polňačku, kterou tvoří dvě koleje písku. "Ty

Kwávo,málem jsem šel!!!!"to bylo jediné co jsem řekl a jen co jsem zvedl hlavu,tak kousek přede mnou,jeden hází rybu a kolo letí na něj.Zatstavili jsme tři u něj,voláme pomoc a pokračujem.Tak už jsme rozkouskovaný,balík se rozpad a teď budem muset sólovat,jezdise maximálně ve dvou,ve třech.Přijíždíme do půlky závodu k občerstvovačce,beru dva kelímky ionťáku,banán a zase mažu,je tu nepříjemný sjezd plný štěrku a kamení,beru to drobet s rezervou a pár bezmozků mi poujízdí.K mé smůle přichází rovina proti větru a sám tam nic nezmůžu.Jede se stále hodně šlapací tempo,čekám kdy dorazí první křeče,nebo stále ještě pobolávající kostrč a stále pohoda,zbývá mi 10 km do cíle a přichází měkčí pasáž lesníma cestama,boříme se v písku,mícháme pořadím a netrpělivě očekáváme cílové stoupání a fandící dav diváků.Je to nekonečných 10 km jehličím a pískem.Nakonec dojíždím na cca 128 celkovém místě,ale o půl minuty rychlejším časem než loni,takže mám z toho smíšené pocity a radost.Nicméně to byl krásný,trochu náročný závod s jednoduchou tratí a počasí na jedničku.

KRÁL ŠUMAVY MTB

Balu – Král Šumavy 2011

Byl to můj třetí Král na dlouhé trati.Bohužel všechny mé problémy začaly zvolením špatného ubytování a to v hotelu Beránek v Klatovech.Netušil jsem, že v pátek večer v místní restauraci.(která byla tak zakouřená, že jsem zteží skrze hustý kouřový dým hledal barový pult) bude hrát živá hudební skupina dp 2 rhodin ráno.Tudýž jsem vzdal jakéhokoliv spánku a byl nučen poslouchat nedobrovolně msítní band, kterej přehrával z 80% repertoar skupiny Kabát.Zhruba ve v půl třetí ráno jsem unsul asi na půl hodiny, než mě probudil výkřik místních zoufalých opilců, kteří před hotelem pokřikovaly na nějakého Větnemce jestli pro ně néma náhodou nějaké jíldo.V šest ráno jsem měly s Nickem naplánanovanej budíček., do této doby se mi podařilo naspat zhurba 50 minut.V sedm ráno jsem se vydali z hotelu na start, kde jsem potkaly další šlpaky v oranžovém dresu.7:30 bylo odstartováno, měl jsem v plánu jet prvních 10 km volně a postupně zrychlovat, což jse mi dařilo.V prvním větším kopci zhruba na 10 km, jsem začal předjíždět bikery, kteří mě předjely na startu.V tu chvíly jsem měl pocit, že můj plánovaný čas kolem 7 hodin nebude nereálný.Na konci tohoto kopce mě bohužel jeden horlivec nechtěně sejmul a já skončil v místním trnovém křoví. Než jsem se vymotal z obětí trnů, tak mě předjelo zhurba 30 jezdců.Do prvního bufetu jsem jel stále podle svého tempa a zhurba 28 km mě definitivně dohnala spánková víla a já nebyl skrze spánkový deficit pokračovat v nastoleném tempu. Tím pádem se zbytek závodu stal pro mě bojem pouhého dojetí do cíle.První brod jsem raději přešel a na druhým bufetu do sebe ztěží dostla jende koláč, poté jsem se vydrápal na nejvzší bod trasy a 55 km jsem zjistil, že jedu špatně, protože jsem neviděl dlouhou nějakou šipku ukazující směr jízdy. Nezmanikařil jsem a dolej na první rozcestí ,odkud jsem zavolal na dispečink, kde mi slečna dala číslo na hlavního stavitele trati. Ten mě nasměroval přes Javornou do Jesenýho, kde byla další bufet a to na 60 km.Na 80 km kousel před poseldním bufetem jsem pro změno chytnul šílenou přeháňku a byl jsem nucen asi 15 minut schovat se pod deštník na posledním bufet.Bítov jsme mi podařilo z 85% vyjet a zbylích 6 km sjem jel v průměru přes 30 km abych do cíle dojel v čase pod 11 hodin.Velký dík patří pořadatelům Krále Šumavy, bylo jako vždy perfektní Smekám před výkony ostatních šlapka a těším se další ročník.

Mirek – Bajkový Král č.9

Tak mám za sebou už devátého bajkového Krále v řadě, vždy dlouhá trať. Počasí ideální, sice trochu mokro, ale kolem deseti stupňů a zataženo, jo tohle mi sedí, v tom se mi závodí super. Po startu se úvodní kopeček od náměstí na konec Klatov jede třicítkou, prostě takový UAC,

visím v čelní skupině, chvíli dokonce jedu tak na desátém fleku, ale úplně na čelo ukázat se fotografům a kamerám tentokrát nejdu, to si nechám na silničního Krále. Po necelých pěti kilometrech, zatím asfaltových, když se to začíná zvedat, tak si dobrovolně vystupuju, průměr máme skoro 33km/h a to jsme o 60m výš než start. Tohle na dlouhých bajkových maratonech miluju, člověk se nemusí snažit viset s čelem kam až to půjde a jede si svoje, je to taková časovka jednotlivců v terénu. Dál tedy svižně, v kopcích do 175 tepů, jede se mi fajn a baví mně to, netrápím se, to je nejdůležitější. Bláta přiměřeně, nic hrozného, opravdu rozbahněných úseků je minimum. Už od začátku je to roztrhané, nikdo mi nepřekáží, do kopců svižně, sjezdy se mi taky jedou pěkně, nová Reba krásně žehlí kameny a kořeny, užívám si to. Brody jsem nejel a radši to přeběhl, ale možná to chtělo alespoň jeden zkusit, abych umyl kolo, na kašpara se mi totiž občas sukovoal řetěz a to pohodě jízdy do těch krpálů moc nepřidá. Jsem zvědavý na video z prvního brodu, pořadatelé tam udělali skokánek, tak jestli ho nějaký odvážlivec ozkoušel. Někde v těchto místech mám krizičku, jde přes mně dost lidí a to si myslím, že jsem nezpomalil, občas sukující se řetěz, někde na 45.km navíc bolest nohou, tak si říkám, jestli jsem to nepřepálil. Ale než jsme dojeli na 50.km na Keply, tak je krize pryč, jak rychle přišla, tak zase odešla a je pomalu čas začít závodit. Teď už se snažím si lidi kolem nenechávat odjet, spíš sem tam někoho předjedu, rovinky valím slušně, mírná stoupání mi taky celkem jdou. S mojí váhou toho v prudkých výjezdech moc nezískám, tak to musím najet jinde. Na 60.km na bufetu Jesení prvně stavím, ale jsem tam skoro sám, většina lidí nestaví ani tady. To jako na umístění v první stovce mají všichni lidi s pitím na trati, nebo jak to dělají? Doplnuju pití, dávám tradiční sekanou jako každý rok tady, vždycky se na ní těším a mažu dál. Dalších 10km sjíždím lidi, co mi na tom bufetu předjeli.... Sjezd z Plošiny dávám celkem svižně, ale na jistotu. Sice mi tam dva odjeli, ale zase jsem živej. Od nějakého 70.km už tuším, že to dojedu do cíle v pohodě, jedu jak to jde, pokud se zrovna ve stojkách nevztékám se sukujícím se řetězem, tak i občas někoho předjedu. V Petrovicích trochu vzrušení, jak to tam valím tak 40, tak se ze silnice sjíždí na druhou, která je o kus níž, koukám na stopy na asfaltu, že to tam ostatní taky poslali, sice pořadatel něco křičel, ale já mu nerozuměl, přijíždím k tomu zlomu a koukám, že ta druhá silnice je o metr níž. Do prdele, jdu s váhou dozadu, přední kolo mačkám dolů, možná jsem se i proletěl vzduchem, ale ustál jsem to, orosil jsem se ale slušně. Pak už je tu poslední brod, ten zkusím projet, abych umyl kolo a řetěz, na Bítově totiž kašpárka budu hodně potřebovat, tak aby se mi to zase nesukovalo. Poslední bufet v Běhařově nechávám máznout řetěz a беру pití, hlad ani nemám, tu dvacku už nějak do cíle domotám. Zase mi tam dalo pár lidí, co nestavěli. Po pár kilometrech je tu bájný Bítov. Ve stoupání nahoru už melu z posledního, sjíždíme se tam čtyři a plazíme se nahoru. Jedu poslední a dva nám v jednom sjezdu odjíždí, ve stoupáních zase kousek za námi další lidi, dneska je tu nějak velký provoz, loni jsem tu jel skoro sám. Kamenitý sjezd letos radši jdu pěšky, už jsem byl prošitej, bez síly, nahoře varovná cedule, že je lepší to sejít, tak jsem se nechtěl v těch bavanech vyválet. Pak ještě kousek nahoru na hřeben, sjezd po louce a jsme na asfaltu. 30m za mnou tři lidi, ale nechci se nechat dojet, tak za to беру a jedu kaši a opravdu se jim vzdaluju. Občas si odfrknu z kopce, po polňačkách to rvu ve stoje na těžkej převod 30-40km/h a díky tomu, že se nechci nechat dojet zezadu ještě dva lidi předemnou předjíždím. V Tajanově už nikoho předemnou ani za mnou nevidím, tak už to jenom tempově dojíždím do cíle. Máám toho dost, ten závěr jsem se pěkně kousnul, tak ani nemám síly pokecat si s Frištěnským. Pak se plazím jak mrtvola k autu, nohy pekelně bolí, tak se jdu ještě dva kiláčky vyjet, kolo už ani neřadí, chrastí, je to šrot a je mi to jedno. Až druhý den doma koukám, že mám roznytovaný řetěz, nechápu jak to drželo pohromadě, zázrak že jsem to dojel do cíle. Čas 5:24, o patnáct minut lepší jak loni, ale trať byla nepatrně jiná, zlepšili se všichni, takže odstup na vítěze 1:03 je stejný jako loni. Akorát 78 flek mně trochu rozladil, loni jsem byl se stejným odstupem 56. Doma ale při porovnání loňských a letošních výsledků zjišťuju, že letos ale byla vepředu větší konkurence a všichni co jeli loni a dojeli předemnou, mají letos

umístění horší. Nakonec tedy spokojenost, s necelými třemi tisíci najetými kilometry letos je to dobrý, to „normální“ cyklista najede za měsíc

MALEVIL CUP

kámen úrazu – Jak jsem opět neporazila mistrně...

Závodů mám jak šafránu, navíc rok od roku méně. Nebavilo by mě závodit každý víkend, ale jednou za měsíc, dokonce se stalo i za dva měsíce, je fakt málo. A je to znát, závodní intenzitu tréninkem nenahradím. K tomu se mně chce do intervalů méně a méně, když dopředu nevím, kdy si zazávodím. Takový pocit marnosti. Proč jezdit intervaly, když volný víkend budu mít až za tři týdny, navíc bude třeba jak minule přšet a závod vynechám? Bojuju s motivací. Nejvíc trápí vzpomínky, jak se člověk po dvou, třech závodech krátce po sobě krásně rozjezdí. Teď začínám znovu a znovu. Kdybych nebyla trouba a dokázala se radovat jen z pouhého dokončení závodu, příjemně stráveného dne jako dříve... No, dost keců. Koho to zajímá, že. Zatím poslední z letošních dokončených závodů byl Malevil. Rampušáka jsem vynechala na startu, závodit v dešti na biku se dokáže nepěkně prodražit. Právě teprve před Malevilem jsem dala dokupy kolo po Manitou 2009 - zbývala výměna vidlice, která v červnu ztratila poslední chabé známky funkčnosti. Udělala jsem si radost (stylově) vidlí Manitou, kterou pro její modelový název - i přes dosavadní spokojenost - prostě nejde nazývat jinak než Absolutní mrdkou. Kromě nové vidle Ferda nafasoval blatníky. Prvně na závod. Když ze mě nebude závodník, proč si nedopřát trochu pohodlí v podobě suchých zad a hlavně čistých brýlí. Ovlivněná předpovědí počasí jsem se v pátek zbaběle přehlásila na půlku, začala za to stovku, i když samotné startovné předem na dlouhou bylo dražší, a nadávala si, proč vyhazuju další prachy, když stejně na sobotu hlásí s 85% pravděpodobností liják. Během nočního vydatného bubnování do střechy jsem se v duchu ujistila, že za deště nejedu. Ráno nepršelo. Ani během dne, což mě zachránilo před potupným utopením v bahně. Né, že by ho bylo po nočním slejváku málo. Hlavně úvodní louky byly labužo. Kombinace vody, posekané neshrnuté trávy, nějakých sedmi set účastníků přede mnou, to už vznikne pěkná kaše. Kdybych neměla přední blatník, od pátého kilometru vidím akorát velký kulový. Připomenula jsem si, že kratší varianta tras má něco do sebe. Po dlouhý době jsem si připadala dobrá v technice. Mezi slepými jednooký králem. Co někteří předváděli mi hlava nebrala. Když někdo neumí a veme si do bláta sjetý pláště... Ztráta času, ale bylo nás hodně, občas se nedalo bezpečně předjíždět. Bylo mi to šumák, nasadila jsem drapáky a mohla si tak dovolit luxus bezpečného brzdění i přední. Jinak bych se taky válela. Když už hladší pláště, tak to chce jet svým tempem, ne stát furt na brzdách. V lese bylo líp. Rozhodně ne loňská Šela, takže pohoda. Široký lesnačky, občas nepěkně prudký, do toho pár pěšin, kořenů, kamenů. Krásná trasa. Tady by měl následovat popis ve stylu: Na čtyřicátým jsem zařadila velkou, nastoupila si a vodjela skupině. Ať to je teda jako ze závodu, pro zvýšení čtivosti. No jo, ale kdo by mně to věřil? Navíc skuteční závodníci byli už v cíli. Tak jsem si dál šmrdlala lehký převody. A Hvozď vytlačila. Síla jsem přitom měla dost a až na spodek a možná pár dalších metrů by se to dalo. Ale chyběl morál se tejrát, bolelo by to, je to kopec s velkým "K". A čas beztak vypadal strašlivě, nebylo co zachraňovat. Do cíle zbývalo pár kilometrů sjezdu, pro mě nejopatrnějších z celého závodu. Nerada bych se ke konci zabahnila. Únava v cíli jako po polovině dlouhého maratonu, zvládla bych na hodinu, hodinu a půl zrychlit, a zbytek dlouhý nějak doklepat. Intenzitu jsem krutě neodhadla. Taky důsledek řídkého závodění. Ale dokud je řídký jen závodění tak nejde vo život... Trasa se mně líbila, nepršelo, nebylo vedro, mohla jsem díky blatníkům v cíli machrovat s téměř čistým dresem, takže až na ty baby, s kterými se na závodech obvykle přetahuju a tentokrát si drže dovolily - a to bez aspoň formální zdvořilostní otázky, Smím? - dojet do cíle dlouho přede mnou, pohoda.

CYKLO MAŠTALE

Šindy – Krátká zpráva z Cyklo Maštali

V sobotu 11.6.2011 jsem absolvoval závod v Proseči. Jel jsem ho už potřetí, v roce 2008 jsem to jel za 5:40 hod., ale kvůli časovému limitu do 15,00 hod, tj. 5 hodin na 100 km závod, což mně připadá trošku přitažené, jsem nebyl klasifikován, v roce 2009 bylo dost mokro a měl jsem to okolo 5:30 hod. – dojel jsem jako poslední v časovém limitu, okamžitě po mém dojezdu časomíru vypnuli. V roce 2010 byla přestávka. V letošním roce startovalo 100 km 33 lidí, dojelo 30, já jsem to dal poprvé pod pět hodin – přesto až 27 celkové místo, 7 lidí v kategorii – tam poslední. Jsou to 2 okruhy po 50 km, letos i nemyslím, že to bylo celejch 50, protože museli na poslední chvíli změnit kus trasy kvůli tomu požáru těch tisíců pneumatik v Boru u Skutče – hasili to ještě celý víkend – dost velké smrad. Přesto dost rychlejší závod, vedený kromě dojezdu celý terénem, v hlubokých údolích nezklamalo snad celoroční bahno a kaluže, takže jsem přijel, na to počasí docela zabahněnej. Jinak závod v opravdu pěkný přírodě. Ohledně počasí oproti předpovědi modro, a na můj vkus už dost teplo, ještě, že se převážná část závodu jede v lesích, na otevřených pláních jsem se docela taval. Převýšení celkově 1.600 m, na každém 50 km okruhu byly tři slušný stoupání – výjezdy z údolí. První kilometry jsem se snažil jet s celou skupinou, ale na to jejich tempo jsem neměl, určitě ne celých 100 km, takže jsem jel sám. Ani si nemyslím, že bych mohl někdy dosáhnout lepšího času, v takhle malý konkurenci asi na lepší umístění prostě nemám.

HOUŠTECKÝ CYKLOMARATON

Scalpy – Safra fofr 2011

Je sobota a vyrážím na svůj první maratonek do Staré Boleslavi na Houšteckou 60ku. Jako vždy mám přesně připravenou trasu kudy se kam dostat, v kolik vyrazit atd. Po příjezdu do Staré Boleslavi mi sjíždí mráz po zádech a nemohu najít slov....bloudím v objížďkách městem a marně hledám kudy se dostat přes vodu, nakonec zjišťuji, že je rozkopaný most a že musím z5 na dálnici. Po 20 minutách dorážím na místo činu, jdu se zaprezentovat a po krátké debatě s Gejzou zjišťuji profil tratě....To snad není pravda, narazil jsem na druhý Bezděz. Trasa má 58 km a nastoupá se na ní sotva 400 metrů. Připravuju se na start, cpu do sebe na místě koupěný sladký výrobek, který mi dodává sílu a se všemi čekajícími bikery se řadím do lajny za startovní čáru, zhruba na 200-250 místo. Fakt jsem dopředu na čelo startu ani nedohlíd. Sklamáný ze startovní pozice vyjíždím na věc, dru se dopředu co to jde, zaplat' pánu bohu, že se jede prvních 5 km opravdu po širokých cestách. Dokonce se mi povedlo narazit hned na začátku na grupu, která držela při sobě a chtěla i střídat. Jelo to jak po másle, dělali jsme jednoho bikaera za druhým. Až zhruba na 15 km se to uklidňuje a jedeme pospolu. Průser byl trochu v tom, že trať a povrch mi sedí jak prdel na hrnci a fakt mi to jede, proto jsem se rozhodl, že pojedu sám a pokusím se chytit jiné skupinky. To se mi hned povedlo, nasadil jsem tempo a utrh se. Dojel jsem jednu dá se říci chaotickou skupinu, furt na sebe pořvávali, vyvolávali na střídání, ale jeli dost rychle a bylo veselo. Párkrát mi použeli, ale vždy se dali docvaknout. Přišla první občerstvovačka a je nás polovina, jen jsem si šáh za jízdou pro pitíčko a vydáváme se po silnici do mírného, za to delšího kopce proti větru. Od teď to začalo být opravdu zajímavé, po tich ujetých 22 km frekvenční jízdou poprvé zapojujeme pořádně svaly, rveme to nahoru a dochází hodně rychle síly, grupa se totálně rospadla a já ujíždím po hřebenu lesa do terénu, jedu sám po single tracku, po chvíli vidím další skupinku, vidím jí na 200 metrů, ale síly na sjetí už vážně nemám, na to konto mi dojeli zas zezadu, zapojili za mne a vyváží se hezky proti větru do chvíle, kdy Scalpymu dochází fantazie v nohou. Vzali za to a to fakt sprostě, asi 5 km za nimi vlaju jak papírovej drak, než dostávám druhý dech, v tom jsme

před snad jediným stoupáním a všechny si je zase dávám, vůdce rozhádné grupy střídám a vybízím ho na ujetí, po chvíli jim ujiždím ve svahu a dostávám se do nové party. Jsme kousek od druhé občerstvovačky a přichází křeče, nafasoval jsem ionťák a přichází stoupání vsí, které mi zachraňuje a v kterém křeče pomijí. Jedeme slušným tempem, jedu chvilka sám, opět se dost předjíždí, hodně lidem dochází a odpadávají. Zhruba 7 km před koncem mi sjel se skupinkou opět jeden tahoun, který mi říká... "ty vole, ty tam točíš převody, že to je neskutečný" Tohle mi ještě víc heclo a nabral jsem snad třetí dech a zase jim zdrhám. 2 km před cílem mám před sebou poslední tři, které bych mohl dát a dávám a to i přes to, že mi pustili před sebe, schovali se a před cílovou rovinkou mi ukázali záda. Opravdu mi to sedlo, přijel jsem sice do cíle vyřízenej, ale stálo mi to za to, prvně jsem se nejen dokázal držet takovou dobu v grupách, ale i jim ujiždět. V cíli jsme pokecali s Kapříkem a spokojeně jsem jel domů. Na příští rok bych měl mít snad vyjeté VIP místo na startu, tak uvidíme, zda se umístím lépe, než letos na celkovém 66 místě

AVION CUP

Scalpy – Blátivá 40tka

Jen den po Houšteckém maratonu jsem přijel na Zličínský Avion Cup 2011, popravdě jsem podle časů z loňského ročníku čekal poklidnou rovinnou trasu, co nás ovšem čekalo..... Půl hodiny před startem nás schladil deštík, respektive ced'ák, který letěl zrovna přes Prahu. Na startu jsme se modlili k výstřelu a vyjetí na trať, aby jsme se konečně zahřáli. Po chvíli se povedlo a jedem, kulíme to od Metropole směrem na Kuchař a do zdejších lesů, sjíždíme do údolí kde nás čeká brod a bahnitý krpálek, do kterého všichni tlačíme, pak chvilku jedeme a přichází další bahnitá pasáž. Po chvíli tlačení opět naskakuji, šlápnu, trhám řetěz a mám sto chutí si dát do držky, kort když vím, že s obalenou přehazkou od bahna jsem to mohl čekat. Nevadí, vyndávám vercajk, nejtují, mezi tím mi předjelo snad 100 lidí a vyrážím znovu do boje. Jízda perfektní, užívám si to na plno, předjíždím jednoho za druhým, snad až po půl hodině sjíždím konečně bikery s mojí průměrnou výkoností. Dáváme si krásné dvě stoupání, pár single tracků a pak přichází opět 12 km jízdy do cíle, jak už tomu bylo po startu. Pře cílem sjíždím i mého koegu z práce, dlouholetého kamaráda, se kterým a ještě s jedním spurtujeme do cílového stoupání a cílové rovinky. Přiznávám, že jsem na konci opravdu nemohl, se mžitkama jsem se šel převléct a jel domů. Tento závodní víkend byl super a užil jsem si ho naplno

DRÁSAL

Honzis – kromě těch žeber máte ještě zlomenej klíček ...

Bych nikdy neřek, jak suše a s úsměvem skoro od ucha k uchu lze sdělit vystrašenému pacientovi, že má teda zlomený jedno žebro a pak 3 další, ale to může bejt staršího data! a ještě klíček ... Dáme to vejš, ale neutahujte to moc, jsou tam ty žebra. Tak jo, dobrý, tady mi to podepište a přijďte ve čtvrtek. Levou? a jak se mám jako voblíknout? Je tam teplo, to je v pohodě Drásal - povodňový Drásal. Těšil jsem se do té doby, než jsem viděl páteční radar a fotky z Bystřice p/H., to už končila všecka p*del V expresu z Kolína to odsejpá, bohužel nad Hostýnskými vrchy černo a v Holešově u kina místní vypráví, že si jako na tvrďáky hrát nebudou - bahno je všude, jak vjedeš na ty louky, tak ... Hm, to mi ani elitní číslo 102 nepomůže. V zámecké zahradě stojí voda, bahna místy 5cm i víc a do toho koloproživořaří staví stany, trať dojezdu se klikatí po podmáčených cestách - si nemohli odpustit??? Ojuknu náměstí, kde chcíp pes. Zapluju do čínskýho bistra, páč tam berou stravenky, tudíž kuřecí

gyros s rýží, kofolu a jako bonus smažák s tatarkou v housce. Náležitě jsem se přežral a dal jsem Číňanovi ke 2stravenkám á 55Kč bůra, což bylo i s dýškem 1Kč Ubytovna V.I.P. - jednolůžák za 220kaček, na start 800m po rovině, super! Ve čtyři ráno leje, no to mi po ! V sedm jdu pro Garyho, nandám číslo, jedu krátký + krátký, jenom jsem se namazal krémem, abych nezmrz. S dresem už dopředu počítám jako s hadrem na čištění kola, k čemuž taky odpoledne dojde \ Fotka týpků s cigárem, pak Hruška, další elitáci a taky můj Gary, kterej je teda silně out, to je samý XTéčko nejmíň! 7:45, výjezd, držím si pozici kolem stovky - stopadesát, tepy držím na 160, v kopci se to ustálí, někoho předjedu, terén není až tak špatný. I sjezd do Rusavy v rámci možností. Moc neztrácím, všichni jedou s respektem, aspoň tady kolem mě. Pod Grapy mě pár lidí bere na asfaltu, což je teda deptající, ale ve stojce je znectím, i když kleju na šaltr, neb mi skáče 21 i 24z pastorek a řadit z 18 na 28 je teda moc i na mě Nic, jsem nahoře, 32/28, pak přiložit a ještě pár dát. Pak chvilka tlačení a seznámení se s terénem - teče 10cm vody proti, vymleté šutry, jet se nedá. Pokorně slézáme, pak sjezd do Chvalčova, který moc nemusím a letos teda ještě opatrněji než normálně. Dole se mi zdá, že mám defekt, stavím, ale nic, zadek ok, tak se rozjedu a docvaknu si borce v asfaltovém úseku pod Tesák. Nechám velkou a ukážu jim, i tomu s Ninerem! Najíždíme na šotolinu, ještě je táhnu, v bahně už ztrácím, ale na bufetu jsem za 1:33, což se jeví jako hodně dobré! Dolít bidon, sežrat koláčky, tyčky do dresu a jet dál. Stáhnu babu v dresu Drásala, ale v technice je lepší a jde přes. Pak přichází sjezd - ona jede prostředkem, mně se to zdá nevhodné, pojedu víc zprava, je tam míň vody. Přibrzdím, pak nechám kolo jet, nasměruji řídítka a najednou předeke letí vzhůru, do vrtule, já nekontrolovaně padám na strom. Ty woe, řach, au, au. Oklepu se - co je zlomenýho? Klíční kost? Ruka bolí, seberu kolo, biker se mě ptá, jestli jsem v pohodě - Jó, zařvu s troškou bolesti a opřu se o kolo. Je to v kosočtverci, co teď? Nemám ve zvyku balit, ale když jde o zdraví? Zkusím to, roztočím přední kolo - v klidu, zbytek ok, nasedám a v tom se vedle mě válí jinej týpek - ale spadnul do měkkýho. Něco tam muselo bejt - kořen? Tlačím či jedu 22/24-28, nálada je fuč, ztratil jsem možná 20míst, nevím, hodně. Tlačení je bolestivé, s rukou neradno hýbat, ale mohu brzdit, čímž se uspokojuji. To stačí Projíždím bufet, sjezd předrcám s jednou pěší vložkou. Dole na asfaltu jím, srovnávám se a říkám si, že ta ruka bude snad dobrá. Taky jsem si narazil zezadu žebra a lopatku, to mě limituje max při hlubokém dýchání, jinak se to dá. Stoupák, Lázy, někoho dojedu, na bufetu jídlo, čas asi 2:50h, to ještě nevypadá hrozně. Osamocení bikeři, to už moc míst neztratím, jen se dostat do Jarcové a pak to půjde, slunko svítí, to bude dobrý Houby, bahnenní lázně přichází, nemohu riskovat pád a rychlé korigování směru v bahně, tudíž jdu celý úsek pěšky a když mi zapadne noha do bahna nad kotník, tak jsem teda votrávenej na max K tomu mě bere asi 30lidí, co to rvou bahno nebahno. Sjezdík do Jarcové předem vzdávám, což je zase 20míst. Bufet projíždím, je tam nával a se skřípajícím řetězem jeud na samotku na větru pod stoupák po asfaltu. Předjíždím pár lidí, ale s tepama 150 jedu místy i 6-9km/h na 32/28 a mám co dělat, abych to vyjel. Ruka bolí, nemohu klofat ani jít ze sedla, což je dost limitující. Konečně technická pomoc - wapkou umyjí převody, namažou řetěz, já si vezmu kpž bidon a jedu na Troják. Přetahuju se s pár lidma, takže od Jarcové jsem vlastně rovnocenným soupeřem i když nemůžu moc intenzivně šlapat a můj bajk má cenu jen díky nové XT kazetě, řetězu a slušným pláštům Ruka si žádá pomalé pomahy, žádné velké drncáky, pomalu přehmatávat z rohů na gripy apod. Louka před Trojákem je děsná, dávám ji na 22/24-28, kazeta už chodí v pohodě a bowden od páček až k šaltru řadí za všech okolností 100%! To už musím dát, čas 5:05hod, opouštím Troják, kde prej byly před časem kroupy Foťák, ukazuju palec dolu, na šotolině dám velkou a zase pár lidí zmastím. Jelikož si nedávám tepově, tak mi nijak nedochází. V lese je bahna dost, hodně lidí jde stoupák pěšky, já to dávám v sedle! Žene mě to vpřed. Sjezd po ostré pravé jdu raději dole pěšky. Pak ale vyjedu Pardus, na 155tepů, ovšem ruka už bolí jako čert a ve sjezdech jsem marnej. Rusava, fronta, jedu dál, měl jsem kelímeček na Pardusu, to musí stačit. Stoupák po hnusném povrchu jedu 32/28, dá mě jenom týpek z krátký, jinak

ostatní furt mastím já Opatrně do Fryštáku, konec se blíží, neblbni! Dám si chleba s pomazánkou, tyčky do foroty naberu do dresu, vezmu bidon a teď se vytrápit na poslední HP. Borec v dresu Drásala upozorňuje na sjezd zničené od lesáků, že to prej nejde. Ale, šlo, jen občas tam byla kolej od traktoru do výšky náby, no spíš hlavového složení Tam zaplout, tak nevím ... U Dubu, vezmu kelímek - do levý, já mám pravou chromou. Podařilo se, dám 22/28 a vyjedu Hrubou malíkovou! Teď ještě womrsk v bahně a písku. Občas jde někdo přes, páč vlaju za řidítky a když zapíchnu přední kolo po nábu a letím hlavou napřed, tak jsem hodně sprostěj. Pak dolovat levou rukou bike a nasednout. Dá mě nějaká baba, starší chlápek, ale co, už je to dolů, už to mám v kapse, 18tý Drásal, budu ve výsledcích! Opatrně, říkám si, plynule koriguji rychlost, ze špalků nebylo skoro nic, skřípací řetěz nevnímám, už jsme dole, ruce vyklepaný, ale asi míň jak loni, to jsem měl křeče do prstů. Asfalt, zámecká zahrada, sjezu tu babu a ještě ji dám. Jsem prestižák a stejně je z krátký, žádní slitování! Je to za mnou, skoro 7h26minut, Hruška 4:48 , to mi hlava nebere. Slunko svítí, rychle se přesunu k wapce, pak luxusní ovocné knedlíky, kofola a zajít do stanu na ošetření. Paní se diví, že jsem s tím ramenem ještě jel, že to nevypadá dobře. Kdyžtak si dojděte na rentgen, kdyby vás to bolelo. Přichází další zrakvenej, já se jedu osprchovat, nemohu se skoro svlíct, s bolestmi a jen jednou rukou se dám dohromady, dresem utřu kolo, dojedu do Hulína. Zvedat kolo s brašnou do vagónu levou rukou je umění. Uf, jsem doma. Zejtra to vidím na pohotovost, jsem sice tvrdák a moc rád bych na Beskyda, ale tohle prostě nedám Ono toho bylo víc, jak už víte z úvodu ... Takže stačí vteřina a měsíc je, no však víte A kolo? Nevím, neviděl jsem ho ...

SALZKAMMERGUT TROPHY

Šindy – Fenomén Salzkammergut

Na tento maraton jsem se přihlásil již v prosinci 2010, zvolil jsem si trať 119,5 km s převýšením 3.848 m. To proto, aby mě půl roku strašilo co jsem to udělal a když se mně nechtělo náhodou na kolo, tak jsem si vždy řekl – Ty blbče, přihlásil ses, tak pěkně makej, nebo ho nedáš. Příjezd do Bad Goisernu v pátek odpoledne, hory v mracích, přšelo, což na náladě nepřidalo, provedena prezentace, hned jsem využil poukázku na jídlo, jelikož byl hlad a v sobotu bych se jídla již nemusel dožít. Ubytování v Gosau – 15 km po rovině a tam do kopce. Tam přiřevnění startovního čísla s přezdívkou Šindy, čipu, dvě piva a spát. V noci ještě přšelo, ráno v 7,00 budíček, hory ještě v mlze, 12 stupňů. Sjezd na místo startu, na rozhýbání akorát. Start v 9,10 hod. za obrovského fandění stovek lidí (u nás málo vídané). Jelikož jsem neznal přesnou nadmořskou výšku na místě startu dal jsem si tam 404 m, což je nadmořská výška u mě v Třebíči. No a pak začalo to, co jsem ještě v životě nezažil. Ale vše na jednom předchozím maratonu uvedla do reálu moje pubertální dcera, která na konstatování, že závodníci na trati maratonu strádají a prožívají i utrpení, jen se tak poušklíbila a řekla „ Jejich volba „ Počasí se umoudřilo, obloha jako vymetená, začalo pálit slunce. První kopec skončil po 17 km, až jsem měl na výškoměru 1.458 m. Tam jsem to ještě dával v rámci mých možností. Přejezd přes Edele Wand – vytesanou cestičku ve skále byl zážitkem, sjezd dolů připomínal v mnohém úseky z maratonu Přes tři vrchy Vysočiny, kde jeden kámoš přijel do cíle a řekl, že to byl první maraton, ze kterého bolely víc ruce než nohy. Na druhé občerstvovače jsem nechal šlapkovské návleky na nohy a ruce a vestu, kterou jsem ráno potřeboval, ale v tuto chvíli byly naprosto zbytečné – v cíli na mně zase poslušně čekali. Následoval 20 km úsek – praskačka po rovině do Hallstattu. No a pak začal 40 km úsek do 50 km do 90 km, na který se jen tak nezapomíná. Teplota na slunci hustě okolo 35 stupňů, nekonečné stoupání, v jednom místě ukazoval garmin jednoho závodníka sklon 35 procent, to už jsem šel pouze po špičkách treter, kdybych stoupl na celou nohu, tak se převážím a spadnu snad zase k tomu jezeru. V těchto úsecích to byl indiánský běh s kolem, ve stínu jsem jel, na

slunci jsem šel – beztak tam měli všichni převod 1/1, a to jsem jim v pohodě stačil pěšky. Nekonečné stoupání – slunce nade mnou, další stoupání – slunce už pode mnou. Občas nějaký ten sjezd. Po přežití této mé volby jsem se dostal na 94 km, kde jsem prudce ožil a začal trochu závodit. Další profil ukazoval již převýšení okolo 750 m, což už mně, po tom co jsem nastoupal nechávalo klidným. Na časový limit, který byl dalším strašákem, když Ti po ujetí 100 km strhnou číslo a vezmou čip, jsem měl rezervu 2,5 hod. Tuto část závodu včetně příjezdu do cíle jsem si dost užíval a odjel docela svižně, jelikož v tomto úseku jsem předjel min. 20 lidí. Atmosféra v cíli, ale i na trati naprosto famózní, jedeš na 700 místě a všichni tě povzbuzují jako bys jel špicu. Pokud tos byls ještě schopen vnímat krásná příroda, božské výhledy. V cíli slavnostní předání poukázky na kultovní tričko. Není sice černé (jak bylo psáno na netu – jen kdo má černé tričko je bůh, to je ten kdo v časovém limitu od 5,00 hod ráno do 21,00 hod. večer zvládne 211 km s převýšením 8 km), ale pro mě má velkou hodnotu. Na extrémní trasu nemám, to bych musel silně zrychlit. Na závod byli přihlášení závodníci z 35 států. Výsledný čas 9:25:29. Tenhle závod si musí každý zažít, aby věděl o co jde, ty zkušenosti z předchozích závodů jsou k nezaplacení, já to jel poprvé, ale příští rok už budu vědět do čeho jdu – jestli to vše vyjde. První poznatek – musí se víc jezdit do kopců, ale takový jak tam u nás nejsou. Večer na penzionu jako superkompenzace pět piv a zasloužený spánek, v neděli odjezd domů, v pondělí odpočinek a v úterý první trénink na Salzkammergut Trophy 2012.

RUSAVSKÁ 50

Josef – Kluzké kozí stezky

V sobotu 20.8. se jela v Hostýnkách Rusavská padesátka, pro Moraváky prestižní závod. Jede se asi z 25 procent po trati Drásala a do loňska to byl vynikající jezdívý závod. Letos hned po Drásalovi těžaři začali po cestách tahat stovky klád, do toho lilo. Poslední 2 velké průtrže mračen v pondělí a v pátek večer. Vsadím se, že nejméně polovina z letošních 999 cyklistů na startu nevěděla do čeho jde, jinak by zůstala doma. Na samotný závod bylo krásně, slunko se snažilo něco napravit, leč marně. Zhruba polovina trati bylo kluzké a nebezpečné bahno, hluboké bahnité rybníky, které prorvat vyžadovalo dobré pneumatiky a kliku. Na kluzkých kozích stezkách se nedalo předjíždět, držkopádů bylo nepočítaně. Asi do 3/4 trati se mi mimořádně dařilo a jel jsem na svůj tajný plán dát to i v té šlichtě pod 3 hodiny. Mezi Oklukem a Ondřejovskem jsem ale při objíždění močálu lesem namotal do kola větev. Odstranění a kus pěšky mě hodně zbrzdily. Před Dubem to bylo hrozné, na Malíkové jsme probíhali po kolena ve sračce. Samotný obávaný sjezd do Rusavy už dobrý, Čas 3.03.30 a pro mě překvapivý 3.flek

BŘEŽANSKÝ KOSTITŘAS

Scalpy – Vyšláplá celková 10tá příčka

Po roční pauze jsem se rozhodl opět projet trať jedné malé vsi, je to trať o dvou délkách a to krátká 17 a dlouhá 27 km. Já jsem samozřejmě zvolil část delší a řádně si jí užil. Ale abych nepředbíhal, trochu přiblížím začátek. Krásné počasí se nám dělalo již od samého rána, svítilo nám sluníčko, bylo skoro i bezvětří, které jsme na tomto závodě opravdu potřebovali a bikerů se nás tu sešlo také v hojném počtu. Start jsme měli společný i s dětmi, což byl trochu i problém, protože všichni strašně pospíchají a po 100 metrech už nemohou, takže se akorát pletou, ale s tím jsme si letos po startu poradili. Před startem nám bylo sděleno, že hned v prvním dlouhém sjezdu po polňačce je nebezpečný rygol a že bláta bude pro všechny na

dlouhé trati víc než dost. Přišel čas ke Startu a jedeme mírným asfaltovým vrškem k prvnímu sjezdu. Cesta je suchá a prší se, že nevidím na dva metry, tak jen mžourám a koukám na ramena Pavla Lince z ocelových letců a kopíruji jeho pohyby. Když už jsme skoro dole, chytl jsem kraj pangejtu a můžu říct, že takovejch pohybů na kole jsem ještě neudělal. Kdybych to neustál, tak tam ležím možná ještě dnes, ale bůh řídil mé kroky). Při jízdě jsem si srovnal sedlo mezi stehny a začínáme stopupat technickým single trakem nahoru na hřeben kopce. Utrhl jsem se ze skupiny, sjel Milana Sunkovského z Ramaly a v háku za ním se držím zuby nechty. Sjíždíme borce před námi a začíná se zvolňovat. Ještě se mi nepovedlo, abych držel tempo s Milanem, proto jsem asi drobet zamachroval a šel do čela, pobídl jsem ho k popojetí, aby jsme tomu klukovi ujeli. To se po 2 km povedlo a jeli jsme si celkem slušné tempo. Po přejetí hřebenu mě Milan předjíždí a říká mi "Pojď, sedem toho před náma" toho ani nebylo pod kopcem vidět, tak jsem přikývl a řítíme se dolů. To mi ale vše přešlo ve chvíli, kdy Milan (Sjezdový Bez Mozek) Sunkovský to pouští šlusem v travnatém sjezdu dolů. V tuto chvíli jsem to vzdal a jedu svým stylem sjezd, páč tuto trať neznám a chci to dojet celý, údolím přijíždím k prvnímu brodu a nestačím se divit co Nás tam čeká. Takového bahna, to už jsem dlouho neviděl, tak s tím to problémem jsem se pral zhruba 2 km, než začal stoupák, tam bahno opadalo a při sjetí z5 do údolí jsem ho opět nabral. Ale musím říct, že trať to byla opravdu suprová, projížděl se zde potok křížem krážem, jednou bahnem, pak vodou, prostě ideální pro horské kolo. Přichází výjezd do jedné vísky a když koukám za sebe, vidím, jak tam jede s jedním v háku Zdenka Benedikt, což mi říká...zaber mladej, ale já jedu úplně sám na otevřené cestě mezi poli, cesta se táhne stále nahoru, kde vidím Zmiňovaného Milana "Sjezdaře", ale ten je strašně daleko. Svůj flek jsem si nakonec udržel až do cíle, ještě jsem předjel pár lidiček z krátké trati a po dojezdu při zastavení u hloučku již dojetých přede mnou zjišťuji své asi nejlepší umístění v mé cyklistické kariéře, i když je tento závod spíše malou rodinou akcí, byla to pro mne opět další zkušenost, po kterém čekal jen pozdější pokec s kamarády bikery.

RALLYE SUDETY

Honzis – Sudety nr. III - tradiční 2hod zásek :-)

Sudety, legendární bikemaraton, velký boj s psychikou, kterou silně nabourá čtvrtěční pohled na srážkový radar. Byl jsem tvrďák a přihlásil se dopředu, abych měl „machrovací triko“. V pátek ráno jsem na Gary Fishera nanýtoval řetěz HG93 ze Scwinna a doufal, že vydrží aspoň tuhle kultovku a neméně zajímavý Winter Trans Brdy. Bike je „pojízdný s drobnými závadami“. Ani v pátek ráno to nevypadá na nějaké vysychající sluníčko, spíš to smrdí deštěm ... S Mírou ukrajujeme km do Teplíc nad Metují, okořeněné tradiční páteční špičkou v Hradci, Jaroměři a když stojíme před Náchodem 10min na fleku, tak se rozhodneme pro objížďku. O půl šesté jsme v kempu Bučnice, v pidi-chatce jsme ještě se Šutříkem a Balu. Rozjetí – kopec kolem Kamence nahoru, Bišík a kus cesty napravo. Bahno hafo, jsme jako dobytci, Míra ladí posed, páč teprve dnes sehnal novou sedlovku za tu zlomenou při testovací jízdě. Nálada nic moc, to do zejtra nevyschne, navíc mi furt píská zadní brzda i přes všemožné nastavení zadních špalků. Bikevečeře je super nápad, chutné těstoviny mi stačí, mám totiž zásobu toustů a jiných sladkostí. Ráno je 13C, pod mrakem, mažu se krémem, abych nezmrzl v kombinaci krátké-krátké. Na startu (7:40hod) jsem odhadem kolem 250.místa, možná ještě dál, Míra má první vlnu, i tak ho hodlám v asfaltovém stoupání na Bišík dojet. Rána z děla, moje třetí závodní Sudety, už bych měl něco předvést! Hnedka špunt, kopec se jede v davu, není kudy předjíždět, pár nedočkavců to skáče škarpama, ale já zas nemám tolik energie a s houpající vidlí nejde jet pořádně ze sedla. Tepu 160, jedu 32/18, terpve na posledním km jde líp předjíždět, nahodím velkou, páč jsem užel Míru, jak couvám balíkem. Dotáhl jsem ho asi

200m před horizontem, jen tak tak, tepu 175, jsem už pěkně zahřátej, možná až moc. Polňačky v rámci možností, ale s tou velkou jsem to asi drobet přehnal a cítím, že takhle makat nepůjde furt, pak se k tomu přidá sprška bahna, uskakující šutry, pár hlášek „zleva“ , „zprava“ , moje zoufalost na kamenech a jsem zase o 20míst hlouběji. Hodně lidí už spravuje, takže rychlost tlumím ještě více, než dříve. Míra nikde, asi mu to fakt moc nejede. Že bych ho letos konečně porazil? Adršpach, opatrně, ani na asfaltu nejsem zrovna silný, šutrový přejezd, občas bahenní louže, plivat bordel z držky, nálada jde rychle dolů. Tepy držím o něco níže, díky vlhkosti jsem pěkně zpocenej, plán „něco zajet“ dostává řádné trhliny. K Bukové hoře se trápím, dolů opatrně, abych se nepřipojil k těm, co prorazili. Opakuju si, začátek s rozvahou , hlavně bez defektu! Pole s loužema, bahno všude, lidi mě berou a rvou to přes kaluže, já jsem psychicky zdeptanej, když v tom dojíždí zezadu Míra Zbuzek. Co tady děláš? Ále, jsem marnej – ty? Já taky ... Hm, 26km za námi a nevypadá, že bychom prolomili řadu nepřilíš slavných výsledků při rallye Sudety. První bufet, od Verněřovické studánky se s Mírou různě přetahujeme, do kopce jsem drobet lepší já, v rovinatějších pasážích zase on. V podjezdu pod tratí snad 10cm vody, stoupaní k Honskému pasu je v mém případě dost trápení, i tak Míru nechávám spolehlivě za sebou. I ten kořenitý úsek za mezičasem, kde je rozdělení tratí dávám na své poměru obstojně, bohužel jsem se zalekl chodníčku Piklsteig k Americe. Sesedl a rozhodl sejít až dolů, na jistotu, říkal jsem si. Jenže za mnou se to valilo, pouštěl jsem bikery i bikerku, uskakoval, čekal, nemohl naskočit, no ztratil jsem snad 30míst, hrůza. Bufet Amerika projíždím bez povšimnutí, jedu stahovat Mirka. Borec ze Záluží evidentně nemá zrovna vrchařskou formu a tlačí. Já sice jedu, ale nemohu ho dlouho dojet, páč mám na tachometru sotva 5km/h a točím 22/28 přičemž balancuji nad řídítky a z loktů mi stéká pot. To už bývá známka toho, že jsem v řiti. Celé jsem to samozřejmě nedal, před Václavem jsem šel kus pěšky, pak nasedl a hlavní úsek zase po svých. Aspoň jsem v reálu viděl, jaké je to sjet ten schod. Vypadá to jednoduše ... Dolejšek sježu, ale nemohu chvíli pořádně nacvaknout. Ty zanášecí pedály M505 jsem samozřejmě ještě nevyměnil ... Jedu s Mírou, kecáme, jeho strategie „furt kašpar“ mně nevyhovuje a když jede asi 3km/h, tak mu najedu do zadního pláště a musím tlačít, neb jsem to poslal kamsi do trávy. Následuje mnou nenáviděný kořenitý triálek mezi stromy, kde jede Mirek hned přede mnou a kupodivu na mě nenajede víc jak 10sec a to účko dneska nedává. Dole ostrá levá a zas do kopce, chvíli tlačení a konec po podmáčené louce, kde to tuze nejede. Hodlám se svým výsledkem něco dělat, na bufetu ve Slavném zahodím bidon, vezmu plný, sním musli tyčinku a háknu dvojici svižně jedoucích bikerů. Na asfaltu to docela odsejpá, Vodní zámky – hořejšek chci dát, jenže jedu pomalu, přední kolo spadne pod kámen, zůstane na místě a já už balancuju – spadnu dopředu nebo dozadu? Naštěstí jsem nešel přes rodla a jen se utvrdil v tom, že technik fakt nejsem a pokorně jsem tuto i hlavní část sjezdu snesl po svejch. Dolejšek jsem ukočiroval, i když to bahýnko sjezd ztížilo. Zase nahoru, 32/24, jedu 10km/h, to je pro mě, chytám druhý dech. Piju ionťák a ještě neopouštím myšlenku zaříznout CK Záluží. Malé zámky – nájezd z cesty snáším, dolejšek dávám, ale je taky obtížnější, než před týdnem. Božanov, bufet projíždím, tlačím do sebe Pikao, neb jsem pořádně nejedl. Teda ráno jsem se přežral tvarohového závinu ... Stoupák – pár lidí dávám, i hořejší „vopruz“ úsek zvládám a Mirek nikde. Ani ve sjezdu výrazněji neztrácím, pak chvíle tlačení a konečně sjezd k Machovu. Jelikož se mi odmotala omotávka co mám na gripech, tak hodlám stavit a doufám, že budou mít izolačku. No nezadařilo se, tak jsem si aspoň nechal namazat řetěz, dal dva kelímky Coly, nabral musli tyčky a už tu byl Míra. Hm, takže letos to asi zase neklapne ... Vyjíždíme spolu, do kopce mu odjíždím, vyjíždím fakt hodně, i když ne zrovna rychle. Nahore hafo bahna, jednou snad vycvakávám, jinak to dávám. Louka, kde to nejede a pak sjezd do Polska, kde se už jeden válí v úseky, který dám i já. Ty šutry snesu, stejně tak bahnitý padák dolů. Prudká stojka v Pstroužném, na louce do sebe nacpu nějaký cukříčky a valím dolů. Pak zase hahno a Míra opět za zády ... Pouštím ho dopředu, že bude sjezd. No on je, ale asi až za 2km. No stejně

mám nějakou fyzickou krizi. Žďárky, nedám ho ani v asfaltové stojce, kde předjíždím týpky, co jedou kašpara. No já bych se hanbou propad, na asfaltu kašpara?! Ve Vysoké Srbské dolítnu Mirka, беру bidon, něco k snědku, vyžahnu Colu a valíme dolů. Polňačky kolem Bezděkova, ne a ne Mirka docvaknout, je v laufu. Dojedu ho až v úvozu, který pokorně všici tlačíme. Konečně jsme dojeli holku z Bikeranche co mi ujela před Amerikou! Valíme ve skupině, chvilku to táhnu před Hlavňovem, kde si dám salám, Colu a zas mažu. Na louce je to hroznej vopruz, vůbec to nejede. Dle tacháku a zkušeností z minulého týdne ale vím, že to bude „jen“ 113km a něco. Sjezd po asfaltu a pak bahenní lázně na Hvězdu. Snad 10cm oranice, všechno se obaluje mazlavým bahnem, nejde jet, skoro ani jít. Mně se obaluje přední kolo tak, že se přestane otáčet, takže nasranej seberu klacek a doluju bahno z můstku vidlice a V-brzd. I hořejšek se vyloženě trápím a ta holka je zase před mnou! Hvězda, pěšky, dolejšek s vycvaklou nohou, neb mi mlíkem zabránili sjet ten úsek, kudy jsem byl zvyklý. Mírek samozřejmě v trapu a jestli mu nesečne, tak ho letos zase nedám. Nejede mi to, sjezdy opatrně, hlavně dojet, když už jsem tady! Pěkov, háknu borce s 29 a jedeme po asfaltu pod Ostaš. Dole ho vystřídám, dupu, zahodím bidon, vezmu novejšej a na 32/24 se proženu kolem té holky v růžovém dresu Bikeranch. Sjezd na jistotu, v kopci беру chláпка z Pítrsbike. Ostaš II je pěkně bahnitá, ale pomalu ten sjezd zvládám, z čehož mám radost. Dole na asfaltu sním suk, napiju se, v Dědově na posledním bufetu vezmu za jízdy kelímeček Coly a jdu se zrušit. Nechám 32/28, jak jsem zvyklý, ale nohy už netáhnou, místama jedu 6km/h a mám co dělat. Leje ze mě, Mírek nikde, jenom předjedu dva vyšitce. V lesíku do toho ještě jdu, na dohled mám tři, jenže už je tu asfalt. Stoupnu si, dám velkou, vidle se zanořím do zdvihu a stejně je nedolítnu. Mažu dolů, píseček dám, kolem krav je citelně míň bahna než včera, dojíždím chláпка. Točka na most – vymakává, já ji dám, hned mu dolítnu na záda a plynule mu odjedu. Pěší zóna, 7hodin a 5minut, 150té místo, mám za sebou svoje třetí bikové Sudety. Jsem dost zničenejšej, vyklepanejšej, na trati jsem nechal hodně, i přesto jsem dostal přes 2hodiny od vítězného Friedla. Na Mirka chyběly 4minuty a něco, tak třeba za rok

Kotě – Sudety poprvé

Přestože se účastním MTB maratonů už pěknou řádku let, tak na Sudety jsem se tak nějak nikdy nedostal. Ale letos se všechno se vším sešlo a stal jsem se účastníkem Sudet. Za těch pár let jsem přečetl něco reportáží a článků o Sudetech a všichni vyzdvihovali technickou i fyzickou náročnost tratě, kupodivu mně to vůbec neznerovózňovalo. Předstartovní přípravy proběhly v pořádku, až na to, že Ondřej (Kofola Sensor) se připravoval a připravoval až bylo 7:50 a my teprve odjížděli z Bishofsteinu. Silniční downhill do Teplice a za pozdní příchod jsme vyfasovali pozici úplně na chvostu tisíce závodníků. Kolem nás se to hemžilo "krátkáři" s nosičema, tesko kolama atd. Startovní výstřel. Nic. Minuta. Nic. 2. minuta. Nic. A konečně se to začalo rozjíždět. 3 minuty manko a 900 lidí před sebou. Ale první kopec byl perfektní, předjížděl jsem co se dalo, ale držel jsem si takové tempo abych ke konci závodu nelitoval. V kopci jsem zahlédl Šutříka jak se statečně dere na vrchol kopce, pak mě předjel Tomáš (Atombike) i Ondřej. To příliš pozitivních myšlenek nepřineslo jelikož jeden z cílů na Sudetech byl porazit je oba. Ale přidat jsem odmítl a jel si svoje. Díky tomu že Sudety jsou opravdu nahoru-dolu-nahoru-dolu a já je jel poprvé, tak nedokážu dost dobře popsat co kde kdy a jak ve správném pořadí. Ale Ondřeje jsem dojel ještě vcelku brzo po nájezdu do terénu. Technika zatím extra potřeba nebyla a trať odsejpala celkem pěkně, bahno nebahno. Ve sjezdu jsem dojel a předjel dalšího z mojich dlouhodobých soupeřů a to Libora Císaře (Bikelive). Popřáli jsme si hodně štěstí a já pokračoval stále pln sil dál. Pak jsem poprvé ale zdaleka ne naposledy dojel a předjel Fanyho, což mě dost překvapilo, protože Fany jezdí jako drak a ani jsem se s ním nehodlal porovnávat. Během závodu jsme si vystřídali pořadí vícekrát, až Fany nedolal čerstvě natočenému pivu na jedné ze dvou pivních občerstvovaček a pak už jsem ho neviděl, ale to bylo až o dost kilometrů dále. Ale musím smeknout nad jeho

technickými schopnostmi, v technice mě ujížděl jak nic a to na tom nejsem až zase tak špatně. A nahoru a dolů a nahoru a dolů. A Václav, sice jsem jel Sudety poprvé, ale s trati jsem byl seznámen. Na Vaška jsem si troufal, ale bohužel realita byla jiná, ještě metr před Václavem jsem si špatně najel a přijel předním kolem ke kamenu který jsem prostě nepřejel. Holt smůla, příští rok znovu a lépe. Takové ty kamenité sjezdy dolů mě nešli úplně jak bych si představoval, přece jenom moje ručky posílené tak akorát tukaním do klávesnice nejsou na delší drncavé a přesto rychlé sjezdy stavěné, škoda že nebyli o trochu víc techničtější aby se nedalo jezdit tak rychle :) .Potkal jsem slečnu ze sodafresh za kterou jsem jel půlku Malevilu, kde mně nakonec porazila. Tentokrát jsem se bohužel za ní moc nesvezl, jelikož mi to stále jelo lépe než jsem čekal. Chlapík s dresem České Spořitelny zastavil na občerstvovače a místo kvalitních cukrů do sebe nasoukal jednu značky Marlboro, ale přesto jel více než svižně, stejně jako jiný chlapík na cyklokrosovém kole, kterému jsem až po dlouhé spolujízdě ujel v technice. Pak se poštěstilo a dojel jsem další svižnou slečnu a hned se jelo lépe, jenom na občerstvovačkách nestavila a pak sem ji musel dohánět, ale o to více motivace i následná odměna. Na asfaltu byla z mnoha závodníků jediná, která moje tempo udržela a vzájemně jsme si dopomohli až na vrchol Hvězdy. O té jsem slyšel hodně a byl jsem připravený ji jít. Sice kupodivu nevypadala tak strašidelně jak sem si ji představoval, ale po 100km už mně moc ruce neposlouchaly, tak jsem ji statečně seběhl. Pak jsem naskočil a nenacvaknul a jen tak tak že neměli fotografové další pád na focení, pak už to jelo pěkně, bohužel jsem slečně, která nakonec dojela 3. a 2. v její kategorii ujel a motivace lehce poklesla :) . 10km do cíle, tušil jsem jak to bude vypadat, dal jsem poslední tubu. Ondřej mě informoval, že u totemu nahoru až na "bišík", to byl kopec kde jsem si sáhl hodně hluboko. Víceméně od 40km jsem nemohl řídit malou placku, takže nohy už trochu boleli z těch silově vyjetých kopců a tenhle bolel tuplem. Věděl jsem, že bude brzo konec, tak jsem se kousl a i odjel skupince asi 6ti cyklistů co mě do kopce stíhali. V té nejprudší části byl poprvé morál né úplně tam kde by měl být, ale ještě více jsem se kousl, našel poslední zbytky vůle a když jsem viděl bílá stavení skrze stromy jako bych si dal Contadorovo speciální hovězí a začal jsem stíhací jízdu do cíle. Po asfaltovém sjezdu sem sice neutrlh závodníka, kterého jsem na bišíku dojel. Ale jak se to trochu srovnalo, tak tempo neudržel. Dojel jsem dalšího, předjel. O něco níže jsem ve vraceče dojel dalšího ale ten chytil. Začal jsem plánovat taktiku do spurtu ale bohužel. Najel jsem si zevnitř do cílové rovinky a kolega měl o chlup větší rychlost, než jsem ji srovnal tak měl náskok asi 30cm které jsem nesjel přestože jsem se o to snažil sebevíc. Ale závod dopadl na výbornou, krásná trať, pěkné sjezdy, pěkné výjezdy, kvalitní konkurence, super občerstvovačky, všechno klapalo jak mělo, chvalitebné značení (občas ty značky mohli být větší, ve větších rychlostech nebyli dobře vidět). Je vidět, že pan Čada se vyzná. Jinak trochu z jiného pohledu. Tepy jsem držel celou dobu schválně na rozumné hranici, jenom jednou to trochu ulítlo. Sice ke konci už začali klesat, protože únava přijít musela, ale vyšlo to parádně a až do konce bylo sil dost a krize žádná. 3 Endura, 2 Carbosnacky, 1 Magneslife, 1 Voltage, hromada tekutin, sušene ovoce, houska se salámem, tuna banánu, 3 kelímky koly. Kolo jezdilo brzdlilo, ale malá placka zlobila. Pláště drželi (Racing Ralph) a bahno nevadilo. Super závod.

Mirek – Rallye Sudety

Rallye Sudety-před startem klasika, zase jsem skoro nespál, ráno mírně mimo a na pohodě nepřidalo ani to, že kuchyňka v kempu byla zamčená a já si nemohl dát ke snídani kávičku Krátké rozjetí s Honzisek kousek do kopce na Bišík a zpátky. Měl jsem vyjetou z loňska první vlnu, tak nebylo kam spěchat. Po startu do úvodního 3km kopce jedu svoje, kolem 175 tepů, ale hlavně ve druhé půlce kopce mně furt někdo předjíždí. Nahoře mně předjíždí i Honzis, co jel ze druhé vlny, to ale není žádná tragedie, vrchař je o dvě třídy lepší. Ovšem předjíždění není konec ani dál. Vůbec mi to nejede, nebaví mně to, nadávám si, že jsem

nezůstal doma. Tragédie ten můj výkon. Nepředjížděli mně jednotlivci, ale rovnou celé skupiny. Někde za Zdoňovem na 22.km mně proto hodně překvapuje, že dojíždím Honzise, předpokládal jsem, že ho dnes uvidím až v cíli u guláše. Takže společně nadáváme, jak jsme tragický a jedeme dál poblíž sebe, v prudkých stoupáních mi poodjíždí a na rovinkách a z kopce se k němu zase přibližuju. Na 34.km dělení tratí, mezičas (jsem 184, jak jsem zjistil doma z mailu), ale hlavně tady začínají ty pravé Sudety. Stoupání na Honský Špičák, pak první těžší sjezd, ale díky pár lidem přede mnou těch úvodních pár metrů přes mokré kořeny musím snést, zbytek už jedu a míjím Honzise, který v tom svahu zoufale čeká, až nikdo zrovna nepojede, aby mohl nasednout. Pak už první bufet na Americe, беру pití a stoupáme k sjezdu u Václava, kde mě Honzis zase předjíždí. Václava jsem nedal a nešlo by to, ani kdybych ho měl najetý, protože přede mnou stejně dva lidi slezli. Takže schod sejdu a zbytek už sjíždím. Další stoupání zase s Honzisé, kořenový sjezd dolů, místo které jsem za sucha minulý týden projel, tak tam mi to podkluzuje a musím vycvaknout, no s technikou jsem na tom dneska taky blbě. Další je bufet Slavný na 45.km, Honzis jenom bere bidon za jízdy, já chvilku stavím. Sjezdík Vodní zámky je hned po pár kilometrech, na ty jsem se těšil, ale mám před sebou ještě horšího sjezdaře než jsem já (a to je co říct, takových na Sudetech moc není), jede pomalu, nevidím přes něj kam jedu, takže jsem jednou musel vycvaknout. Ani nevím, kudy jsem to jel, asi furt prostředkem. Pak to ještě pokračuje hodně výživně ale jetelně a pak hned zase do kopce. Honzis v nedohlednu, vypadá to, že mi ujel definitivně. Úvod sjezdu k Božanovu taky nedávám, už si vůbec nevěřím a radši těch pár úvodním metrů potupně obcházejím s kolem v ruce. Dál po těch kamenech už hodně trpí ruce, bufet dole projíždím a následuje kopec na Machovský kříž. Nahoru se nějak vyškrábu, pěkný sjezd dolů, pak kus po louce a nenápadný sjezdík do Machova. V půlce sjezdu u silnice, kde se ten sjezd jakoby púlí, tak najíždím na mokré kořeny, ustřeluje mi to a už se válím na zemi. Naštěstí krev neteče a pokračuju na bufet do Machova na 63.km, kde se zrovna láduje Honzis. Čipová kontrola, 188.místo. Společně s Honzisé pak jedeme šílený výjezd po balvanech na Bučinu, Honzis mi zase trochu poodjíždí, pak sjezd do Polska a ten opět nedávám, na mokru to ani nezkouším, před rokem jsem tam spadnul z cesty vpravo dolů mezi ty balvany a nechci si ten let zopakovat. Při závodě jsou ty sjezdy mnohem těžší, motají se tam lidi, prošitost, není na to klid jako při tréninku. Dole zase dojíždím Honzise a dál pokračujeme společně, střídavě si odjíždíme a zase se sjíždíme. Zajímavé, jak to jedeme podobně, bajky jsem při závodě ještě s nikým známým nejel. Tady dole na 69.km už končí ty nejtěžší pasáže a dál se nechá jet trochu tempo, takže konečně můžu taky začít zavodit, do té doby to bylo jenom o přežívání a pomalu se posouvám trochu dopředu. Přes Vysokou Srbskou (po kostkách dolů 69km/h) dojíždíme na bufet do Hlavňova na 90.km. Původně jsem tam chtěl vzít jenom pití a dát gel, abych ho v kapse nedovezl opět až do cíle, ale to v Hlavňově nejde. Těm jednohubkám s klobáskou se prostě nedalo odolat a podobných dobrot tam bylo spousta. Pak už stoupáme na Hvězdu, lesáci při stahování dřeva z té cesty ale udělali oraniště, kolo nejde ani tlačit, Honzis musí zastavit a vyšťourat bahno ze zadní brzdy, aby se mu alespoň točilo kolo a tak mu tady odjíždím definitivně. Sjezd na Hvězdě, to je pak na speciální kapitolu. Dojel jsem jenom do té uklouzané pravé točky nahoře, pod sebou vidím rozbahněnou rokli, no šílenost, to se musí vidět, nejlépe ze sedla kola nahoře, respekt všem, kdo tohle sjedou. I pod Hvězdou to ještě pokračuje výživně, ale to už se nechá jet. Pak 3.km sjezd po asfaltu do Pěkova, jedeme ve dvou, ale tahám jenom já, nemám to ale spolujezdci za zlé, protože jsem ho stejně hned na začátku stoupání na Ostaš urval. Už toho začínám mít dost, začínají se ozývat křeče, ale zatím se nechá jet i s tím. Ostaš nějak zdolávám nahoru i dolů, pár lidí jsem tam dal a je tu závěrečný kopec na Bišik. Už se mačkám co to jde, za mnou už mně nikdo neohrožuje, ale před sebou ještě pár lidí mám a tak to ještě zkusím a asi pět lidí v kopci předjíždím. Po nájezdu na asfalt si v tom závěru kopce ještě snažím udělat náskok do sjezdu, ale ten týpek na fullu, co jsem ho na začátku asfaltu předjel, tak se nedal, sice jsem si nepatrný náskok udělal,

ale ve sjezdu mi to vrátil i s úrokama. Takže je tu cíl, 7:00:51, 141 flek. Od Machova jsem dal 47 lidí, ale první půlka, to byla podobná katastrofa jako úvod na silničním Králi před dvěma týdny. Za pár minut je tu Honzis, takže něco sníme, v kempu sprcha a kávačka a jedeme domů. Když tak porovnávám časy z různých úseků s loňskem, tak jsem to jel prakticky stejně, takže nakonec spokojenost, že jsem dojel do cíle. Bajkové Sudety jsou nejvíc, co se u nás dá jet, jsem rád, že jsem opět mohl být u toho.

OKOLO ZLÍNA

Josef – Smolný závod.

V neděli 2.10. se jel poslední závod Cyklomaraton série, MTB závod Okolo Zlína. Je to neobyčejně výživný závod, letošní délka 48 km s převýšením 1350 metrů. Žádný odpočinek, neustálý kvapík a makačka. Ze Šlapek jsme byli na startu 2, já a Šindy, který jistě moji charakteristiku trati potvrdí. Začátek byl oproti loňsku poněkud upraven, aby nevznikl hned na 2. kilometru při stoupání do lesa špunt. Změna se podle mě moc neosvědčila, špunt vznikl jen o něco později. Tu počáteční pasáž nemám moc rád, 3-4 hodně strmá stoupání, řada borců sesedá a brzdí. Následuje singltrek, bez možnosti předjetí a sjezd na bývalou Baťovu dálnici. pod koly střídavě hlína, ale několik stovek metrů makadam. A stále nahoru, až na Kudlov. Krátký asfaltík, hákují jednoho borce, točíme nahoru kolem lesíka, dlouhý sjezd po rozbité cestě přechází v prudký kamenitý klikatý padák. Tady to neženu, je to zralé na rozbití huby. Po sjezdu k pasekám stoupáme kamenitým úvozem nahoru, pak polňačka a jsme pod Pindulou. V této pasáži se poprvé vidíme se Šindym. Následuje prudký padák po šotolině a rozbitém asfaltu až nad Želechovice, prudká pravá a nejhorší kopec závodu až na hřeben. V polovině kopce mě nerada zastaví jedna holka, ale po pár metrech se mi podaří to nakopnout a urvu to až nahoru. Šindy sedlá, jedu zprava. Přijíždíme k dělení krátké a dlouhé trati. Je tady první bufet. Nezájem, jídla i pití mám dost. Po drncavé louce následuje vždy výjezd nahoru a sjezd po šotolině, tak 4x. Přijíždíme na asfalt, asi 500 metrů na horizont, kratičká rozprava se Šindym a vlevo nahoru polňačka až k lesu, která plynule v lese přechází na výživné stoupání po šutrech. Jede se mi dobře, kromě toho krpálu nad Želechovicemi jedu stále na střední placku. Následuje pro mne nekonečná pasáž v lesích nad Provodovem, sjezdy a výjezdy, až se z toho motá palice. V jednom sjezdíku je na poslední chvíli značeno odbočení vpravo, samozřejmě to proletím rovně, než se otočí, 2 borci mě udělali. Máme hodně nastoupáno, následuje asi 3 km sjezdu koryty a úvozy a prudký asfaltový padák do Pozlovic /předměstí Luhačovic/. V tom sjezdu mě předjíždí Šindyho smečka, evidentně postrádající pud sebezáchovy. A znovu nahoru. Po odrabaných strmých polňačkách stoupáme zpátky někam nad Provodov. Na hodně špatném terénu se mi daří udržet v sedle, odjíždím o kousek Šindyho grupě. Stále se mi jede dobře. Stoupání podél lesa přechází v polňačky, vylepšované drobným sypaným šutrem. Jedu s jednou holkou, mírný sjezdík, jedeme tak 30, přejiždím do její stopy a bác, utřelilo mi na tom šterku přední kolo. Válím se jak debo. pravým stehnem čistý zásah na šutr jak pěst. Řetěz je dole, zarvaný mezi kolo a kazetu, ne a ne to vyrvat. Šindyho parta mě předjíždí. Je to k zlosti. Po několika minutách to opravím a jedu jako o život dál. Ukazuje se však, že při pádu na pravou stranu jsem poškodil přehazku a v kopci nad Provodovem jsem měl tuto poruchu ještě 2x. Podruhé to vypadalo už na DNF, dlouhé minuty jsem řetěz nemohl vyrvat a stále mi padal. Ty houfy lidí, které mě předjížděly byly na zbláznění. Zachránil mě borec, který mi zastavil, trochu to popravil a poradil mi, ať už neřadím lehký převod. Rval jsem to dál tedy na střední placku a třetí největší pastorek. Prakticky až nad Zlín je to stoupání, kromě sjezdíku z Pinduly do Březnice. Navíc pořadatelé změnili na poslední chvíli trať a druhá občerstvovačka, kde doplňuju pití, prostě nebyla. Nejvíc jsem se bál stoupání pod filmovými ateliéry, pár borců tam šlo pěšky. předjel jsem ještě tak 7 lidí, posledního ve

stoupání nad ateliéry a hurá dolů do lesa. Kličkovaná v lese, prudký padák se stromem uprostřed a sjezd po louce podél sjezdovky. Schody / při dnešní situaci seběhnu/ a dolů po asfaltu do cíle. Vyprahlý jak treska, naklepaný jak píšťalička, pazoury černé až po lokte. Naměřil jsem necelých 49 km. Čas přesně nemám, bylo to asi 3.05, bez těch debilních karambolů bych byl určitě pod 3 hodiny, což byl můj cíl. Jídlo dáváme se Šindym, po tom krátkém sezení už těžko rozhýbávám nohu, takže honem domů. Ze začátku to nejde, ale pak se to trochu rozhýbe. Teď už je to lepší, akorát trochu pajdám. Zítra to v lese na dřevě rozcvičím.

NOVA AUTHOR CUP

Radim – Když na horách panuje psí počasí aneb mokrým hadrem přes tlamu

Letošní Nova Author Cup, aneb tradiční závod na horských kolech na rozloučenou s koncem sezóny v podzimních Jizerkách, byl letos kvůli počasí posunut trochu do jiné dimenze, než obvykle. S oblibou říkám, že tento závod je silniční závod na horských kolech, protože z povrchu zde převládá asfalt a beton a je to prostě rychlý závod, platí zde pravidlo jízdy v háku, síla skupiny atd., ale to už jsem psal loni. Letos však síla skupiny dostala ještě jakýsi další rozměr - dávala jakýsi pocit bezpečí, že ve více lidech to počasí člověk spíš přežije! Už čtvrtěční předpověď nevypadala nijak růžově, takže jsem čekal spíš jen to nejhorší. Oproti očekávání však v pátek večer při prezentaci v Josefově Dole bylo naprosté sucho a i relativní teplo. Že by? V sobotu ráno už tedy bylo mokro, ale spíš to bylo pořád jen takové lehké mženi, než nějaký liják. Přesto jsem jel na start co nejpozději, abych v té 100% vlhkosti vzduchu nečekal zbytečně dlouho. Zvolil jsem dlouhé kalhoty i dres, pod něj dlouhou moiru, vestičku, samozřejmě dlouhé rukavice, návleky na boty a čepici pod helmu přes uši. Nakonec se to ukázalo jako docela optimální, každopádně několik borců v rukavicích bez prstů a kraťasech bez návleků na kolena bylo cestou na start také k vidění. Do prostoru startu jsem přijel až asi deset minut před startem, bylo tam už přelidněno (jako kdyby snad bylo úplně krásně) a já se musel po úzkém chodníku tlačit okolo všech startovních vln až do té své první. No nakonec jsem byl rád, že jsem se tam dostal aspoň z boku škvírou v oplocence asi tři minuty před startem, ale stál jsem samozřejmě docela vzadu. To mělo ale tu výhodu, že jsem po startu nemusel jet až tak úplnou kaši a stejně jsem stále někoho předjížděl, nebojím se říci prakticky po desítkách (v prvním kopci do Hrabětic odhadem určitě přes sto lidí). Pak přišla na řadu obvyklá taktika, ve sjezdech a na rovinkách se pokud možno za někým poschovávat a do kopce jet tempo, ale abych se neutavil. V prvních stoupáních v podstatě stačilo jen jet si svoje a stejně jsem byl ve svém okolí nejrychlejší, tak to se jelo pocitově dobře. Postupně jsem se propracoval do skupinky, která byla tak akorát, tzn. v závětrí lehká regenerace a na špici kaše. V delších výjezdech jsem však měl přece jen ještě trochu převahu, takže za prvním bufetem jsem to po Kasárenské silnici směrem na Knejpů nejprve trochu potrhal, a pak společně ve zbylých pěti jsme se snažili docvaknout do velké skupiny, kterou jsme původně viděli tak 300 m před námi. Okolo Smědavské hory v nadmořské výšce lehce nad 1000 m.n.m. to foukalo hodně proti a přidala se do toho ze shora ledová krupice (takové to ještě ne sníh, ale taky ne úplně voda) a ze spodu naopak začaly lítat drobné kamínky, protože povrch v tomto úseku byl taková ta písečná šotolinka. Zkrátka nahazovalo to tady shora i od spodu, naše stíhací skupinka se trochu rozdrobila a postup se zpomalil, nicméně na Žďárku jsme se do té velké skupiny před námi přece jen připojili. Počasí tady panovalo vskutku psí a nešlo si přitom nevzpomenout na scénku z Manéže Bolka Polívky, jak tam Karel Šíp jede na trenažeru jako svoji první Tour de France a Polívka mu říká: „Ty profíci to maj člověče ale těžký, oni říkaj, když takhle vyjedou na nějaký sedlo a třeba prší a fouká tam ten prudkej vítr, víš, že to je jako když tě uklízečka vezme mokrým hadrem přes tlamu!“ A hned udiveného Šípa

skutečně tím mokrým hadrem „přes tlamu“ vezme. Takže tak nějak jsem si v těchto místech také připadal a možná ještě hůř, protože v mokrému hadru uklízečky aspoň nejsou ta všudypřítomná zrnka písku, která skřípou v řetězu i mezi zuby. Ale zpátky k dění na trati - následoval rychlý sjezd a pak mírně klesající vrstevnička k Nové cestě a protože mi přišlo, že vpředu nikdo zase tak moc nejede, šli jsme s jedním kolegou z předchozí stíhací skupinky do čela a po sjezdu na Hřebínek nás bylo zase jen zhruba pět. Ve sjezdu k Bedřichovské nádrži nás dojelo ještě několik dalších jezdců a v následujícím výjezdu se situace stala mírně nepřehlednou, nicméně pořád jsem se pohyboval spíše v popředí. Před novou loukou si poprvé a naposled sahám do kapsy pro něco k snědku a vylovím lehce zablácený Carbonsnack (do té doby mi musely k jídlu stačit, a dámy prominou, vlastní nudle, když vítr zrovna zafoukal proti v nesprávný okamžik). Zajímavé je, že třeba z lahve jsem se za celou dobu závodu nenapil, nebyl ani důvod, voda byla všude okolo přímo ve vzduchu, stačilo dýchat. Ono pravda tam byl v tom vzduchu občas i písek a nějaké to bláto, tak ale co by člověk neudělal, aby se zase jednou projel v Jizerkách, že? Před Bedřichovem se nově najíždělo na novou běžkařskou trasu (vlastně už to tak bylo i loni, ale to jsme to ve skupině nějak přejeli) a po ní se klesalo až na Bedřichovský stadion ke druhému bufetu. Rozmáčená louka byla prima, tady to nejelo snad vůbec nikomu. Následoval výjezd opět po novém běžkařském okruhu někam ke Královce, a pak už jen klasika - houpák pod Prezidentskou, výjezd k Jablonecké chatě, drkotavý sjezd po kamenech k Josefodolské přehradě a od ní po široké asfaltce se špalíry fanoušků (i v tomto počasí!!!) zpátky k parkovišti nad Hraběticemi. Tady už se to mlelo víceméně individuálně (někdo jel rychleji z kopce, někdo do kopce), mně se naštěstí jelo stále relativně dobře, i když nohy teda už trochu ztuhly byly. Při přejezdu silnice v Karlově jsem si neodpustil tradiční výskok o šikmou hranu nájezdu: „Jupííí!“ ... a chvíli jsem si jen tak zaplachtil vzduchem. Letos se mi to podařilo hezky do výšky i s dopadem na obě kola zároveň, regulovčik na křižovatce tleská, tohle se vždycky líbí. Pak už jen poslední výjezd k lesu, u hospody pod vrcholem hrála kapela dnes nějak pochmurně, až si spolujezdec po mé pravici neodpustil poznámku, že je to spíš jako na pohřbu. No a pak už jen závěrečný sjezd (v zatáčce na šotolině smyk na přední kolo, ale naštěstí se vzorek vzápětí chytil a dostal mě z toho) a cílová travnatá mokrá louka. Tady se mi závěr moc nepodařil, v jedné zatáčce mi to trochu klouzlo a musel jsem vyjet až téměř do nataženého mlíka, kontaktní tři soupeři, se kterými jsem na louku přijel, mi tím trochu poodjeli, a když jsem se k nim konečně zase trochu přiblížil, tak jsem v poslední točce vytrhl botu z pedálu a bylo po spurterských ambicích. Aspoň jsem si poslední metry mohl dovolit jet relativně volně a pouze si hlídal záda před dalšími dotírajícími jezdci. V cíli se stopky zastavily na čase 2:31:42 (cca o 8 minut horší, než v posledních třech letech), ale na umístění to nakonec bylo nezvykle dobré - 142. místo absolutně a 104. v kategorii MA (do 40 let), mé nejlepší vůbec. Zvítězil Kristian Hynek z České spořitelny Specialized v čase 1:56:57. Pokud jde o naši lokální zdravou rivalitu, tak nejlepší jezdec z Klecan byl aspoň podle výsledkové listiny na 253. místě v čase 2:40:21, takže tady si aspoň malou pochvalu zasloužím, ne? Jinak mě při pohledu do výsledkové listiny překvapilo, kolik lidí závod nedokončilo. Zhruba 450 jezdců bylo DNS (to bych ještě pochopil, odprezentovali se třeba v pátek, ale ráno se jim pak do mlhy a deště už nechtělo), ale hned cca 400 lidí je výsledkovce vedeno jako DNF, což je poměrně neskutečné číslo. Když si představím, jak ty čtyři stovky lidí po těch horách dosud někde bloudí a straší počestné pocestné ... no nic, prostě z tohoto pohledu to byl masakr, i když osobně jsem to čekal spíš ještě horší. Asi jsem se dobře oblékl, takže pocitem mrznutí jsem netrpěl, akorát při stoupnutí si z kola na zem v cíli jsem chvíli pořádně cítil, tedy přesněji necítil cit v chodidlech. A taky prsty na ruku trochu znát byly, při běžném ovládní kola to nijak nevadilo, ale horší by bylo muset řešit třeba defekt, to už by šlo ztuhlymi prsty o dost hůř. V každém případě to byl ročník, na který se asi bude dlouho vzpomínat, aneb tři hezké ročníky po sobě vám splynou, ale na tenhle si vzpomenete ještě po dvaceti letech. Z pohledu zážitků

tedy jednoznačně pozitivní akcička, doporučuji příště také vyzkoušet, už jen proto, že počasí už snad horší být ani nemůže (no samozřejmě může, ale to se jen tak říká)! :-)

JESENICKÝ SUROVEC

Scalpy – 2 Šlapky na Surovci 2011

Při tomto datu jsme si nemohli přát lepší počasí, byla to paráda, jen ta teplota mohla být o pár stupňů vyšší... V 9:15 jsem dorazil do Jesenice, zaprezentoval a začal se dávat dohromady. To že jsem měl při převlékání ve 3řech stupních bradavky jak špunty od vany a při rozjížděce pocít, že se zlomím zimou, to je asi každému jasné. Střetli jsme se s Josefem, krátce podebatovali, lehce zahřáli a připravili na Start. "Škoda jen Tebe Pepo, že ses spozdil u řazení a dostal se až do půlky startovního pole..." Ted' k samotnému závodu. Jel jsem ho jednou a to před dvěma lety, kdy bylo ještě o 2 stupně méně, přšelo a na nejvyšším kopci na trati na Nás čekal i sníh. Ale bylo mi jasné, že dnes to bude úplně něco jiného, nejen, že bylo krásně, ale i z důvodu změny tratě. Ta se týkala pár úseků a hlavně otočením směru, což bylo velmi znát v technických pasážích a stoupání. Nechme se překvapit... 10:35, přechází mi smích a stojím zhruba ve třetí lajně na startu, nachází se tu pár borců i v krátkém, bez komentáře....s přibívajícimi minutami se mi z ničeho nic i zaply tepy na hodinkách a jsem uklidněn tím, že mi tluče srdce. Pár minut před startem k Nám promluví ředitel závodu, kamarád od Rakovnických bikerů Milan Sunkovský, odpočítá a S T A R T U J E M E Jedeme ve vláčku po asfaltu za motorkáři a za kolejemí je ostrý start. Během dvou kilometrů zjišťuji, že to není pro mne to pravé ořechové, projevují se na mě dlouhé dny bez tréninku, sem tam mi někdo předjede a já se nedokážu za nikým udržet, stále ztrácím, chybí tam chuť, síla, vytrvalost. Asi na 9 kilometru přichází dlouhý sjezd po lesní cestě a nájezd na asfaltové stoupání. Tam se zahřívám a začínám se probírat. Už se nám dělají skupinky a třídíme se. Do kempu, kde se najíždělo do druhého kola, respektive osmy, která připomíná trať, přijíždíme ve čtyřčlenné skupině, rychle dávám dva kelímky Coca coly a letím dále, kolem stojící diváci se zahřívají čajem, grogem a povzbuzujícím potleskem a pokřikem, což mě samozřejmě nakopává a udávám tempo do táhlého kopce nad Jesenicí. Po chvíli dávám už i kašpara a peru se s nerovnostma na cestě. Od 25dvacátého kilometru si připadám, jako bych jel dnes závod prvně, nevím jak mám jet, jestli mám jet frekvenčně, nebo silově, přehazují sem tam, jsem zmatenej jak lesní včela a pokouším se o zázraky. Vlníme krajinu, dva kopce i všichni tlačíme, páč tady končí naše momentální síly, nebo jestli jen taktizuju před zbývajícimi kilometry na trati....? Nevím!!! Ale slejzám!!! Až najednou na zhruba 37. km se stal zázrak. Scalpy dostává silnější křeč, stoupám si a najednou chytám dech, udělám hustým tempem dva borce před sebou a ukazuju jim zadní část mého Šlapkovského dresu. Předjíždím ještě nějakého na fullu v posledním kopci a nabírám další náskok, ted' už mi čeká pouze kamenitě mokrá sjezd dolů do kempu, ale to už si bezpečně hlídám a na celkovém 63 místě dojíždím do cíle. Závod to byl krásný, byl takový tajuplný, každý si tam přišel na své. Také jsem potkal skvělého chlapa ze Šlapek, s neuvěřitelnou chutí do života a do závodění, s kterým jsme si udělali malý výlet do Prahy. Pepo, seš borec a doufám, že se brzy zas shledáme. Třebas zase za rok. Tak za nějakých 358 dní zase nashle na Jesenický Surovce 2012

WINTER TRANS BRDY

Honzis – griotka und rum 2011

Půlka listopadu, oblíbený bikový zavírák v Letech u Prahy, poslední šrot, akcička pro skalní příznivce Brdských kořenů a griotek! Tento závod mi většinou spraví náladu, páč tu není moc

techniky, není tu moc lidí a start je do kopce, tudíž mnoho pozitivních věcí současně! Ale 14km přesun do Brodu na vlak průměrem 25,5km/h mě teda slušně řečeno votrávil, Gary nejede ani po asfaltu! Z hlaváku razím se sběratelem Moratek Seržou a chrtem Klokanem do Dobřichovic. Přivítá nás protrhaná obloha a teplota atakující 10C, no žrádlo. Presentace, pokec, fotečky, řadím se s Mirkem hned za elitáky na start. Poledne, po správném nabuzení v podobě AC DC to řachlo a cca 230 magorů se vydalo pokořit 44km trasu Winter Trans Brd. Letos to teda moc winter nebylo, pár „krátkejš“ se našlo. Začátek mi moc nevyšel, propad jsem se k padesáté pozici, díky leteckému úvodu 42km/h to fakt stáhnout nešlo, páč rozpochybovat 14kg traktor nad čtyřicítku stojí několik set wattů a těmi po sezóně a bez rozjetí nějak nedisponuji. Uf, v točce za mostem se jde na brzdy, tudíž tam dolítnu díky špuntu a hnedka se deru kupředu. Vidím Míru, čelo do toho dupe už v nedohlednu, tepy jen zvolna olizují 170, 32z převodník doprovází 21 či 24z pastorek vzadu a rychlost skomírá u deseti. Je pěkný vedro, předjedu Martínkovou, pak i Mirka, ale bere mě messenger a pak i Klokan, který díky ultralight váze vlastního těla fakt letí, i na fullu. Já v rámci možností bojuju, ale potřeboval bych jít ze sedla, jenže s vidlí nořící se 6cm do zdvihu to je spíš kontraproduktivní. No nic, po 26minutách s průměrným tepem 170 přelétáváme II.třídou na vrcholu Řevničáku, kde fandí tlupa z bike-fora. Už tepu 175, fakt si dávám, silou vůle se docvaknu s Prochajdou ještě do grupy, kterou táhne týpek na Nineru. Kule jak prase, 30-35km/h, jenže kdo tady není, nemá šanci na úspěch. Vždyť já bojuju o nějakou 15-20tou pozici, musím se poblejt a bejt tady! Visíme v háku, ke střídání se nikdo nemá, já teda fakt ne, plápolám vzadu, jen v hupu po asfaltu mám drobet rezervu. Bohužel přichází první terénní vložka a já to hned pošlu mimo stopu, spadnu z kořenu do měkkého terénu, vycvaknu a musím kolo vrátit do stopy a všici jsou fuč, včetně Prochajdy. Hm, to jsem teda rychle vyklidil pozice ... Psychicky lehce zdeptán pokračuji v tempu dál, ještě mě někdo zezadu přelítne, já se soustředím na to, abych měl na dohled aspoň Radka. Ten terénními dovednostmi úplně neoplývá a jeho bike též nepatří zrovna ke špičce. Kodrcáme si tak dál, před sebou mám jednoho, původní skupina je dávno v řiti. Kořeny jsou rok od roku vymletější, i 2 + 2,5atm v pláštích se zdá moc, hlavně zadek děsně klepe. No a ta vidle bez tlumení odskoku též moc nepromíjí. Ale co, Serža jede na celopevňáku, ostatně Ninerista měl 29“ taky s pevnou vidlí. Přichází ostré stoupání po kořenech, kde v klídku sesedám a tlačím, jako každoročně. Chlápek před námi běží, ale já jsem rád, že tu těžkou mrchu táhnu pěšky. Prochajda se docela divil, co že to bylo za úsek, ale uklidnil jsem ho, že taková vyjebávka je jenom jedna. Vydrápeme se na asfaltku a po mírném stoupání na 44/18 valíme k bufetu. Dle času to pod 2hodky těsně nebude. Z pravé rukavice mi visí kus látky, strhnu jej a on mi vletí do pastorků. Vrcholem je, že se namotá do kladek šaltru ... No ty vole já se picnu, musím zastavit kvůli rukavici v šaltru! Nadávám si, opouštím groupe Prochajda a jedu samotku. Na bufetu vezmu čaj, nechám si do něj nalít rum a pak ještě jeden kelímeček s griotkou. Nu což, top 20 nebude, pod dvě nebude, tak se zase vožrat! Prý jsem první, kdo zastavil, aspoň jeden primát pro mě! Projíždí asi deset lidí, třebaš Jitka Škranitzlová a Eda z Vela. Kurňa, toho bych měl dát. Za minutu se rozjíždím, vykrkám griotku, rozkoušu tatrunku a sjedu první část sjezdu. Pod listím je vidět kulový, jedu obezřetně a nehodlám se rakvit. I tak skáču na tý mrše sem tam. Dole ostrá pravá, pak techničtější a rozbitější sešup. Zadek za sedlo, jet krokem, ale dávám to. Dole ještě lahůdka v podobě asi 15cm hlubokým kolejí. No fuj, šlápnul jsem si. Pak valit po rovině v rámci možností na 160tepech. Cesta je suchá, ale taky občas vysypaná od lesáků šutráky. Nalítnout tam víc jak 30km/h neriskuju, zkusím něco stáhnout v kopci na 35km, říkám si. Přežiju i jeden nechutný kořenitý úsek, kdy mi na záda dolítně nějaký technicky zdatnější chlápek. Je pravda, že úplnou hranu nejedu, ale rezervy moc nejsou, což se ostatně projeví v kamenitém stoupání, kde jen předjedu dva bikery. 9km/h, 32/24, no bída. Když vstanu a naložím 32/18, tak stoupám rychleji, jenže to nejde vydržet dlouho a zadní kolo ustřeluje. Asfaltová stojka, Eda furt nikde! Ten mě už dlouho nedal, asi nejedu nijak zázračně, možná moc chlastu na bufetu

... Rychlé pasáže trošku s obavami, pod listím může být cokoliv a pár spravujících jsem viděl. Louka k Halounům tradičně zleva, v poklidu, stoupák za hospodou tvrďácky na velkou rychlostí 11-12km/h, komedie. Prochajda na dohled, no aspoň toho Radka udolat! Sjíždíme se do trojičky, brod dávám v poho, pak mě teda dostal bahenitý úsek zakončený skoro bezednými kalužemi. Byl jsem rád, když jsem viděl přední nábu! Vysvobození, Řevničák! Jeden mě předjíždí, ale pak 2x odřadí do lehka, já naopak z 19km/h zašaltuju dozadu 16ku a rychlost zvýším, čímž si jedu singl nad Řevnicí z první pozice. Míra mě varoval, ale tak hrozné to nebylo, nebo jsem prostě jel pomalu. Odbočka pod trať není moc značená, musíme se vracet, na louce dojedeme Prochajdu, kterému to neřadí a musí rvát 11z pastorek. Podle řeky už to vidím bledě, ale na panelech se kousnu a na schody všechny předjedu. Na mostě za to vezmu, jenže pak jedu do cíle rovně, brzdy, má to být vpravo. Dva mi frnkli, sice jsem je před zatáčkou do cíle dojel, ale to bylo všechno. Jsme po vteřině za sebou. 31.místo, Radka jsem udolal, na Hudečka 24,5minuty, zas to nebylo pod dvě a přitom podmínky ideál. Tak nic, zajedu fotit na druhou stranu řeky a pak dojedu se Seržou do cíle na dlabanec. To je nejlepší na celé akci – pěkně griotky, rum, buřty, masová roláda, guláš, pivo, co hrdlo ráčí. K tomu pokec se známými a po vyhlášení se dekuji s bike-forum partou na night ride ku Praze. Moje diodovka moc nesvítí, valí se ke třiceti, skoro za tmy, docela adrenalin. V Černošicích říkám čau a hážu bika do vlaku. Pak mě čeká ještě 14km přesun z Brodu, na vystřízlivění tak akorát. Mám fakt dost, nejmíň 5panáků a čtvrt kila masa do vyšitýho těla po závodě, to není nejlepší regenerace po závodě. Ale což, právě proto na Winter Brdy jezdím!